REEDITARE

CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ

Baia Mare 1991

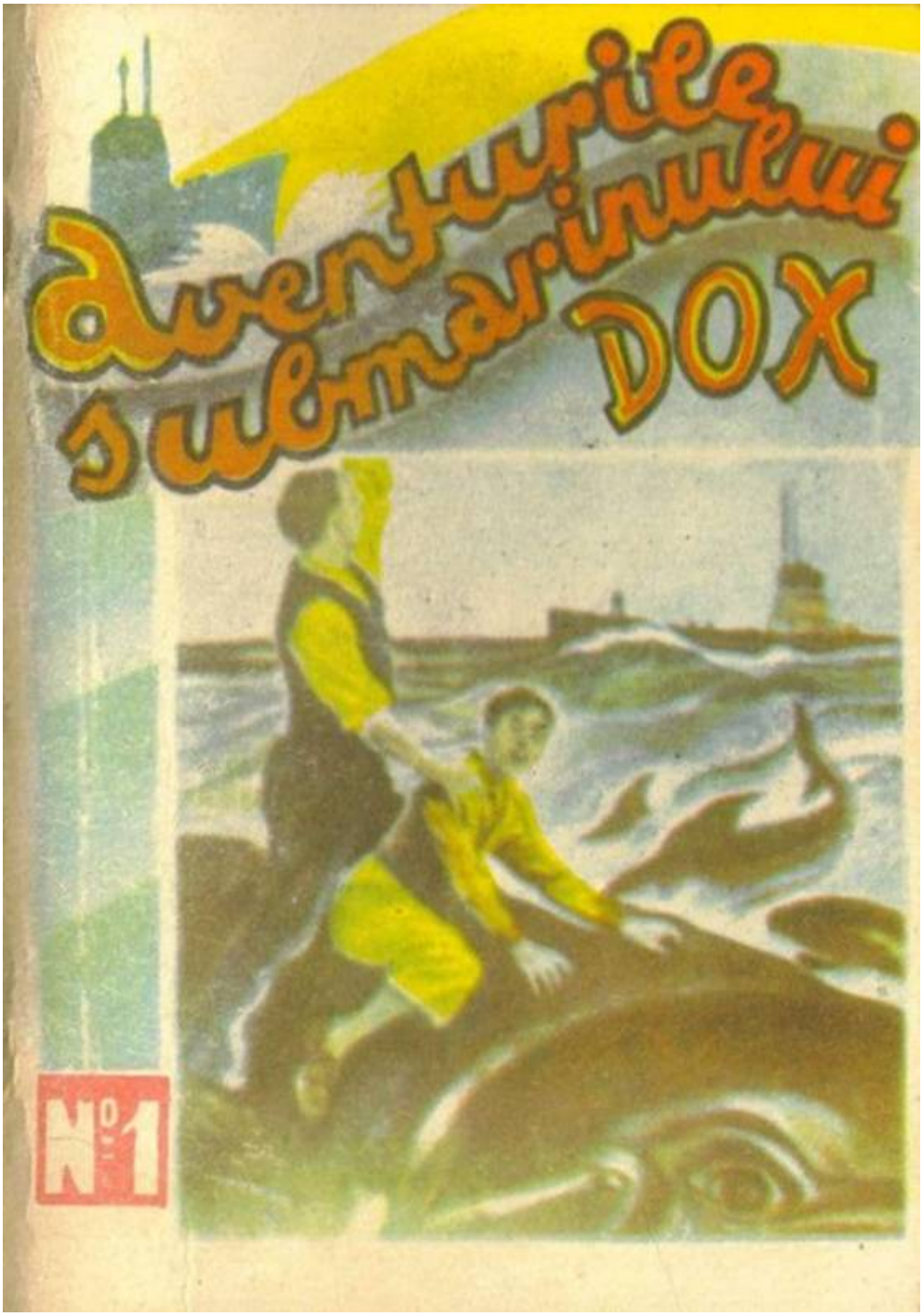
Aventurile submarinului DOX
No 1

REEDITARE
GUTINUL
CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ
Baia Mare 1991

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

de HENRY WARREN — traducere de LIA HAIEU

Grozăviile mărilor

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
GROZĂVIILE MĂRILOR

TU, PETRE, e cu putinţă?

— Sst! George, adică vreau să spun „domnişorule", nu trebuie să afle nimeni că am venit. Hai cu mine şi o să-ţi spun tot

— Dar bine, omule, ce te-ai făcut în aceşti doi ani de când nu te-am văzut? întrebă George uluit.

— Mai târziu, mai târziu, domnişorule, acum nu e vreme de pierdut, îmbracă-te repede şi să plecăm numaidecât. Epitropul d-tale a pus ceva la cale, dar o să-i dejucăm planurile, fii pe pace.

— Acum, în puterea nopţii? Unde vrei să mă duci, pentru Dumnezeul Dacă află...

— N-o să afle nimic, fiindcă până prinde el de veste noi vom fi departe. Încet însă, să nu ne simtă cineva.

— Şi când ne întoarcem? Vorbise cu un lăcătuş să mă ia ucenic — zicea că trebuie neapărat să învăţ o meserie.

— Ştim, ştim şi asta, zise scurt nocturnul vizitator, de aceea trebui să plecăm imediat. Lasă tot, nu lua nimic cu d-ta fiindcă o să găseşti de toate.

— Cum? Atunci... atunci nu o să mă mai întorc niciodată? bâigui George zăpăcit. Unde mă duci, Petre, spune-mi...

— O să vezi d-ta, mormăi matahala strecurându-se sprinten, cu toată greutatea ei, pe fereastra deschisă; O să vezi şi o să te bucuri, crede-mă. Ori nu mai ai încredere în bătrânul d-tale Petre?

— Cum poţi să spui una ca asta? făcu tânărul cu căldură. Mi-ai salvat doar de atâtea ori viaţa. Dar revolverul tatii mă laşi să-l iau, nu-i aşa? E cea mai scumpă amintire de la el.

— Foarte frumos din partea d-tale, domnişorule, că te gândeşti la el, răspunse uriaşul. Ce bine o să-i pară... ştiu eu cui. De acum eşti bărbat, ţi-ai luat şi bacalaureatul! Ce mutră o să facă mâine dimineaţă prea stimabilul avocat Norton când o vedea că i-a scăpat pasărea din colivie!

Şi, spunând acestea, Petre sări în grădină şi după ce se încredinţă că n-a fost văzut de nimeni, ajută lui George Farrow sa sară şi el.

— Aşa, domnişorule, acum mai uită-te încă odată bine la ce laşi în urmă. Aici ţi-ai petrecut copilăria. Casa asta a fost cumpărată de tatăl d-tale ca să o ai până la sfârşitul vieţii. Ticălosul acela de Norton şi-a însuşit-o însă pe nedrept ca să te lase pe drumuri. Dar lasă, nu face nimic, o să-i iasă pe nas ticăloşia, fii pe pace... Şi-acum, să ne grăbim, avem cale lungă de făcut.

George Farrow era la vârsta de optsprezece ani, un băiat voinic şi curajos, deprins de mic copil cu vânturile mării Nordului şi hoinărind toată ziua pe ţărm. Toţi pescarii şi corăbierii îl cunoşteau foarte bine ca şi pe tatăl său, căpitanul Farrow, care pierise ca un erou pe timpul războiului, pe submarinul său.

Totuşi, inima tânărului bătea cu putere Ia vederea întinsului nemărginit de apă. Oare nu-l va aduce înapoi severul său epitrop Norton ca să-l bage ucenic la fierărie, fiindcă nu se găsise loc la marină pentru el?

Dar Petre, fosta ordonanţă a căpitanului, rămas pe urmă ca om de casă şi care crescuse pe George de mic până ce fusese gonit de avocat, îi spusese doar că nu se va mai întoarce niciodată.

I se părea acum tânărului că-şi încheia o parte din viaţă şi alte orizonturi se deschideau înaintea lui.

Deşi apariţia lui Petre în mijloc de noapte şi felul tainic cum se strecurase pe fereastra deschisă în camera lui i se păreau lui George destul de ciudate. Îl urmă totuşi, fără cea mai mică şovăire. Un simţământ de caldă recunoştinţă pentru bătrânul lui prieten care-l jucase odinioară pe genunchi şi-l scăpa acum din ghearele epitropului, mai bine zis persecutorului său, îi stăpânea sufletul. Aşa dar, nu va mai trebui să înveţe lăcătuşeria, muncă grea şi umilitoare pentru el, care se trudise atât să-şi ia bacalaureatul.

Când ajunseră la ţărmul mării, George apucă mâna uriaşului său prieten care păşea alături de el şi exclamă cu însufleţire:

— Lasă-mă să-ţi mulţumesc. Petre. M-ai salvat dintr-un adevărat iad. De acum şase ani, din clipa când omul acesta nesuferit s-a căsătorit cu mama, a început pentru mine adevăratul calvar. Ai îndurat şi tu împreună cu mine doi ani de chinuri, apoi te-a gonit. Pe urmă am rămas singur. Ce-am îndurat, Petre, nu e limbă omenească s-o spună... Turba de mânie că nu vream să-i spun „tată", ci „domnule avocat". Dar de când a murit şi mama, acum un an, viaţa pe care am dus-o alături de omul acesta, a fost un lung şir de suferinţe. Ea, sărmana, deşi n-a fost niciodată prea drăgăstoasă cu mine, îmi lua întotdeauna apărarea. Ştii tu, Petre, — aveam uneori impresia că voia să îndrepte un rău, pe care mi-l făcuse. Iar alte ori că îi era frică de mine.

— Ştim, ştim şi asta, mormăi Petre. Nici nu e de mirare că îi era frică, semeni atât de mult cu tatăl dumitale, domnişorule. Dar lasă c-o să afli dumneata toate în curând.

— Petre, strigă deodată tânărul speriat, am uitat să iau fotografia tatei cu mine, singura pe care o am. Trebuie neapărat să mă duc s-o iau.

Uriaşul îl apucă însă repede de braţ şi-l ţinu strâns.

— Nu e nevoie, domnişorule, o să-ţi dau altele, crede ce-ţi spune moş Petre.

— Spune-mi adevărul, Petre... bâigui tânărul. Vorbeşti atât da ciudat! Ce e cu tata? De unde ai tu fotografii de-ale lui? Şi tot mereu „noi". „Ştim tot", zici tu. Petre... nu.. nu pot să înţeleg, spune-ml,. ce e cu tata?

Uriaşul scoase o basma din buzunar, îşi şterse pe furiş ochii, pe urmă răspunse mişcat:

— O să vezi dumneata. Ai răbdare. AI aşteptat cincisprezece ani, mai aşteaptă încă vreo câteva ceasuri. Bucuria o să-ţi fie şi mai... am ajuns la barcă. Să ne grăbim, domnişorule: cu cât vom ajunge mai repede, cu atât o să afli mai curând. Aşa. Mai mult nu mi-e îngăduit să spun. Hm... tare mă tem că o s-avem furtună.

— Petre, ce vrei să spui prin...?

O răbufneală de vânt Ii curmă vorba. Avusese dreptate Petre, o furtună grozavă se stârnise pe neaşteptate şi George se uită îngrijorat la mica barcă priponită de ţărm.

Luna fusese pană atunci acoperită de un strat de nori deşi. Ieşise acum din perdeaua de nori şi arunca o lumină palidă pe întinsul nesfârşit al apei. George zări, dintr-o singură aruncătură de ochi că barca era de aluminium şi demontabilă.

În alte împrejurări poate că s-ar fi codit să se urce pe o astfel de furtună în ea. Dar cuvintele enigmatice auzite de la Petre, îl făceau să nesocotească toate primejdiile. Sări numaidecât în barca uşoară cu pereţii subţiri ca o muchie de cuţit, ajută lui Petre s-o desprindă de ţărm şi porniră pe marea zbuciumată de valuri.

Un motor exterior înlesni navigaţia când ieşiră în larg. George privi îngândurat talazurile cari deveneau din ce în ce mai mari şi mai primejdioase.

Vântul sufla cu turbare. Tânărul văzu cu inima strânsă casele oraşului pierind din ce în ce în zare. Pe întinsul zbuciumat de valuri, barca lor uşoară şi mică părea un punct pierdut în imensitate.

Multe ar fi avut el de spus, multe întrebări îi veneau pe buze, dar acum era prea târziu. Trebuie să stea la motorul exterior ca să lupte din răsputeri cu valurile. Dacă talazurile ar fi izbit barca din coastă, cu siguranţă că apa ar fi năvălit într-o clipă înăuntru şi ar fi răsturnat-o ca pe un fulg.

Vântul bătea dinspre miază-zi, de aceea trebuiau să se aţină cât mai aproape de coastă. Cerul era încărcat de nori groşi, sfâşiaţi din când în când de vânt, lăsând să străbată câte o rază palidă de lună.

Petre se lupta vitejeşte cu valurile. Vâslea cu toată putere lui de uriaş, dar fără ajutorul motorului truda i-ar fi fost zadarnică.

Chiar aşa, înaintau cu greu: într-un ceas de abia făcuseră doi kilometri de drum.

Furtuna sporea şi talazurile cu crestele spumoase se ridicau până în slavă.

Acum băgă de seamă George că Petre întorcea adesea capul şi cerceta cu încordare marea. Să fi aşteptat pe cineva? Altminteri ce rost va fi avut plecarea lor în puterea nopţii pe o mare atât de agitată? — îşi zicea el.

Începu să se uite şi el cu mai multă atenţie, dar nu zărea nimic decât talazurile enorme biciuite de vânt

Deodată se cutremură. Motorul, care funcţionase până atunci în chip normal, se opri brusc. Erau pierduţi, căci, deşi lopeţile mânuite de braţele vânjoase ale lui Petre, puneau împotrivire valurilor, i-ar fi fost în cele din urma cu neputinţă să reziste furtunii, cu atât mai puţin să înainteze.

George se pricepea destul de bine la motoare — se servise adesea de ele când pornea pe mare cu prietenii săi pescarii — dar acum totul era de prisos. Cu mare greu se putea ţine pe locul lui ca să nu fie azvârlit în mare.

Numai câteva clipe mai putu lupta Petre cu valurile, apoi scoase o înjurătură grozavă: una din lopeţi se rupse în două, barca se răsuci în loc şi începu sa se umple de apă. George aştepta îngrozit s-o vadă răsturnându-se.

Petre smuci lopata afară din ţăruş, sări la pupa, deşurubă motorul şi-l aruncă în apă.

Uşurată de povară, barca se mai înălţă niţel, dar acum le lipsea cârma ataşată de motor. Barca era însă astfel întocmită ca să se poată mânui şi fără ea. Petre vâri o vâslă în locul unde fusese motorul, improvizând astfel o nouă cârmă care le putea fi de folos împotriva vântului.

— Treci Ia cârmă, George! răcni uriaşul ca să poată fi auzit, şi în timp ce acesta vâslea, el scoase de undeva un căuş şi începu să arunce apa afară peste bord. După vreo cinci minute o goli toată, aşa că primejdia scufundării era înlăturată pentru moment.

Nu ştiau unde vor putea acosta, deoarece vântul se schimbase şi-i mâna cu repeziciune spre Oceanul Îngheţat.

Crâmpeiele de nori care lăsaseră până acum să străbată când şi când o rază de lună, se transformaseră într-o perdea neagră şi ameninţătoare; nu se mai zărea nimic decât arareori spuma albă a valurilor cari se fugăreau cu turbare.

George tresări când simţi mâna lui Petre apucând lopata şi răcnindu-i la ureche:

— Odihneşte-te niţel, domnişorule, trebuie să fii tare ostenit. Furtuna o să se potolească în curând şi „El" o să ştie să dea de noi, te asigur.

Într-adevăr, tânărul era istovit şi de abia se mai putea ţine pe picioare. Fusese trezit din somn, trecuse printr-atâtea emoţii de câteva ceasuri încoace şi acum când părea că primejdia trecuse, nervii lui din cale-afară de încordaţi se destinseră.

Se lăsă în fundul bărcii pe un fel de grătar de aluminium, se înveli cu o pătură şi adormi numaidecât.

. . . . . .

Când deschise ochii, văzu că e ziua mare. Sări în picioare buimac încă de somn şi-i trebui câtva timp pană să se dezmeticească şi să-şi aducă aminte de întâmplările de peste noapte. Se aşezi în tăcere lângă Petre care vâslea fără întrerupere, cu muşchii încordaţi.

Furtuna nu se potolise încă: dimpotrivă, părea că vântul se înteţise.

George se uită îngrijorat în juru-i, dar nicăieri nu se zărea pământ. Se aflau în largul mării şi uraganul îi mâna tot înainte.

Se lăsase un frig grozav care-i pătrundea până în măduva oaselor. George se înfiora. În curând începu să-l chinuiască foamea. Petre, care îl privea cu luare-aminte înţelesese probabil, căci se aplecă la urechea lui şi strigă:

— Sub bancă e o manta groasă şi nişte conserve; mănâncă, domnişorule, al dormit mult şi trebuie să-ţi fie foame.

— E târziu? întrebă el mirat Cât să fie ceasul?

— Cam pe Ia vreo trei; ai dormit douăsprezece ceasuri încheiate.

Tânărul se lăsă jos de pe bancă şi scoase din mica încăpere de sub pupa bărcii o manta şi câteva cutii de conserve. Îşi potoli repede foamea, se înfăşură în manta şi se aşeză iar lângă Petre.

— Dar bine, dragul meu, tu n-ai dorit de fel, după cum înţeleg eu, îi zise el. Acum mă laşi pe mine la lopeţi şi tu culcă-te că trebuie să fii frânt de oboseală.

— Drept e că n-am pas capul jos de ieri dimineaţă şi niţeluş somn nu mi-ar strica, răspunse uriaşul. Dumneata vezi de ţine barca după vânt, şi dacă ţi se pare că se iveşte ceva sau se întunecă, scoală-mă, încheie el; se lungi în fundul bărcii, se înveli cu pătura şi în curând începu să sforăie.

Tânărului îi pierise acuma teama. Mai grozavă decât fusese până atunci furtuna nu se putea şi văzu ca nu păţiseră nimic, aşa că se simţea întrucâtva în siguranţă.

Orele treceau şi nu se zărea nici un vapor şi nici urmă de pământ Ia orizont. Pustiul nesfârşit de apă se împreuna eu cerul mohorât pe care norii se fugăreau neîntrerupt

Frigul se lăsa tot mai aprig. George îşi zicea că vor fi trecut de mult de Scandinavia şi în cutând vor intra în Oceanul îngheţat. În luna aceasta — octombrie — vor întâlni cu siguranţă sloiuri plutitoare de gheaţă, banchize cari le-ar putea sfărâma barca lor uşoară ca pe o coajă de nucă. De-ar veni vre-un vapor să-i salveze sau de i-ar împinge măcar vântul spre coastă! Altminteri, fără motor şi cu o singură vâslă erau cu siguranţă pierduţi

Dar nici urmă de vapor sau de uscat. Din ce se întuneca, din ce îi scădea curajul. Cârd văzu ca începe să se însereze de-a binelea, deşteptă pe uriaş. Acesta privi câtva timp cercetător în juru-i, apoi zise foarte liniştit:

— Trebuie să mai răbdăm încă o noapte, domnule George. Mâine vom fi salvaţi cu siguranţă. „El" va veni după noi să ne caute.

Tânărul era atât de deprimat încât nici nu întrebă cine e acel „El" despre care i se pomenea. Îmbucă în mod mecanic cava, luă o înghiţitură de apă din bidon se culcă. Deşi vântul şuiera cu turbare şi marea vuia ca un iad, somnul îl birui şi adormi

II
NARVALI

DAR ZIUA SI NOAPTEA URMĂTOARE trecură fără să survină vreo schimbare. De abia a treia zi dimineaţă vântul se potoli şi valuri mărunte împingeau barca tot spre nord. Petre părea acum foarte agitat.

— Să vezi dumneata, domnule George, în curând vom fi salvaţi şi bucuria dumitale o să fie ceva nemaipomenit. Dacă nu era furtuna asta, ştiai până acum ce vrei să afli. Sunt însă sigur că „El" ne caută şi o să ne găsească.

— Despre cine vorbeşti, Petre? Cine o să ne caute şi o să ne găsească? întrebă mirat tânărul.

— Lasă că o să vezi dumneata, răspunse uriaşul cu ochii râzători. Trebuie numai să mai aşteptăm până ce se vor potoli valurile de tot. Nu face nimic, păturişi merinde avem destule, slavă Domnului! Şi-apoi, diseară vom fi în siguranţă.

Clătinând capul, George se uită Ia uriaş care scosese din buzunarul hainei un ochean şi privea în zare.

Ştia că oricât ar stărui el, nu va afla nimic atâta timp cât era hotărât să nu spună ceea ce nu trebuia. Şi în vreme ce vâslea tot înainte, ca valurile să rămână mereu în urma lor, se întreba mereu cu mirare cine să fie acel „El".

Începuse să creadă că se aruncase într-o aventură fără rost la care nu se gândise la început şi ale cărei consecinţe nu Ie prevedea. Ştia numai că Petre venise să-l scoată din ghearele epitropului şi tatălui său vitreg, de care se temuse întotdeauna şi de care se temea încă şi acum.

Petre bagă iar ocheanul în buzunar şi zise clătinând capul:

— Degeaba mă uit, marea e încă prea agitată şi n-a putut să ne ajungă. Dar să fii fără grijă, domnişorule, de venit vine „El".

La vorbele lui, tânărul se însenina. Odată ce făcuse pasul acesta nu mai rămânea decât să meargă înainte, fie ce-o fi. Şi-apoi, dacă Petre al lor zicea că vor fi salvaţi, nu mai încăpea nici o îndoială, avea o încredere oarbă în cuvintele lui. Poate că acest servitor credincios îi rezervase în taina un loc pe vreun vapor şi ştia că din pricina furtunii vaporul nu-i putuse ajunge încă. Cu siguranţa că aşa trebuie să fie. De aceea George nu se îngriji când văzu că trece iar ziua fără să se zărească vreun vas seu coasta. Marea nu se liniştise încă, valurile tot mai dăinuiau şi era greu să-l găsească numaidecât.

— Mâine va fi cu siguranţă aici, îi zise Petre. Culcă-te şi dormi liniştit, domnişorule, veghez eu, n-avea grijă!

Şi într-adevăr, tânărul dormi fără grija, cum nu dormise de mult în casa părintească.

A doua zi marea se liniştise cu desăvârşire. Soarele sclipea pe cer şi deşi barca înaintase mult spre nord, aerul era destul de călduţ.

— Să ştii că astăzi vine negreşit, zise vesel Petre. Nu se poate să nu ne zărească. Bagă de seamă la ce-ţi spun, domnişorule, acuş, acuş o să ne pomenim cu „EI".

George luă ocheanul să cerceteze şi el mal bine zarea. Se uitase mai întâi Ia miază-zi, căci de acolo trebuia să

sosească acel „El" despre care îi vorbea mereu Petre. Năzărind nimic, îl întoarse spre apus, apoi spre răsărit şi la urmă spre miază-noapte.

Deodată scoase o exclamaţie de mirare şi arătă cu mâna într-acolo.

— Petre, ia te uită şi tu. Parcă se vede ceva. Trebuie să fie vreo stâncă sau o insulă. Vapor nu se poate să fie fiindcă e prea afund în apă. Dar parcă ar spinteca valurile.... înaintează.... vine spre noi....

Uriaşul îl luă repede ocheanul din mână; dar de abia aruncă o privire ţi o expresie de bucurie îi lumină faţa.

— Domnule George, „El" e, trebuie să fie... să ştii că „El" e. Nu e vorbă, eu îl aşteptam din direcţia cealaltă, dar pesemne că s-a rătăcit peste noapte. Hai să-i ieşim înainte.

Dădu tânărului ocheanul, se aşeză la pupă şi începu să vâslească repede înainte pe când George nu mai lua ocheanul de la ochi. Vedea apa ridicându-se şi împroşcându-se în jurul unui corp mare cenuşiu care înainta cu o iuţeală uimitoare, pe când în jurul lui alte corpuri mai mici tăiau undele. Tânărul era atât de uimit de ce vedea şi mişcările acelor corpuri erau atât de repezi încât nu putea pricepe ce poate să fie.

Petre se opri deodată din vâslit, puse mâna streaşină la ochi şi zise cu glas schimbat după ce privi câtva timp prin ochean:

— D-le George, ştiu că te-ai interesat întotdeauna de ştiinţele naturale, aşa că vei înţelege ce se petrece. Ceea ce vezi acolo e un caşalot urmărit de narvali. Numai de nu ne-am pomeni cu ei peste noi.

— Dă-mi repede ocheanul. Trebuie neapărat să-i văd, zise George cu însufleţire.

Citise atâtea despre aceste bestii grozave încât era curios să le vadă mai de aproape.

Văzu aripile lor triunghiulare din spinare, pântecele albe cari contrastau cu pielea neagră a spatelui. Nu erau mai lungi de cinci metri şi totuşi atacau cu furie o balenă lungă de peste douăzeci. Se repezeau mei ales la cap şi-i sfâşiau nenorocitului uriaş, care nu se putea apăra, bucăţi întregi de carne.

Acum înţelese George că aceşti „ucigaşi" îşi meritau într-adevăr numele. Împingeau de la spate victima, îi ieşeau înainte, săreau pe deasupra ei, se lăsau afund; îi sfâşiau bucăţi din pântece şi în clipa următoare apăreau iar la suprafaţă şi-i rupeau fâşii întregi din bot.

Mişcările uriaşului erau din ce în ce mai slabe, apa înroşită de sânge împroşca în juru-i; George nu-şi putea lua ochii de la spectacolul care se desfăşura în raza vederii lui. Şi-i părea bine că monstrul fugărit înota înspre barcă şi în curând va fi aproape de tot ca să poată urmări mai bine lupta, deşi de o adevărată luptă nu putea fi vorba, căci era mai mult măcelărirea unui uriaş fără apărare de către aceşti grozavi ucigaşi cari întrec în cruzime chiar pe cei mai feroci rechini.

Un astfel de „Orca" — cum îl numesc cutreierătorii mărilor în graiul lor marinăresc — se repede fără frică la cel mai formidabil rechin şi această „hienă a mărilor" e sfâşiată într-o clipă de narval, mult mai mic la trup decât el.

Toate acestea le ştia George foarte bine, căci în marea lui dragoste pentru mare şi vietăţile ei, studiase cu deamănuntul tot ce se referea la ea. Acum va vedea cu ochii lui pe aceşti „tigri ai apelor" în toată a lor cruzime şi ferocitate.

— Sfinte Dumnezeule, vin în spre noi... murmură Petre îngrozit. Asta ne mai lipsea! George, roagă-te de Atotputernicul ca „El" să sosească la timp.

Tânărul clătină cu mirare capul. Pentru ce să nu se apropie de ei caşalotul? Era doar cel mai bun prilej ca să urmărească bine lupta aceea interesantă dintre „sălbăticiunile" mărilor. Ba în gândul lui se ruga tocmai ca să nu se abată din calea lui.

Dorinţa îi fu împlinită. Caşalotul, sfâşiat bucată cu bucată de duşmanii lui grozavi şi istovit de durere, venea de-a dreptul spre ei.

George se cam înspăimântă când văzu trupul acela uriaş, cel puţin de trei ori mai lung decât barca lor, apropiindu-se. Totuşi nu se putea opri să admire îndârjirea cu care cei trei tigri ai mărilor se repezeau la capul pradei lor neputincioase. Caşalotul deschise gura, şi George văzu, înfiorându-se de groază, cum ucigaşii îi apucară limba şi o smulseră afară.

Nenorocita victimă izbi apa cu coada ei enormă, zbătându-se de moarte, în vreme ce vrăjmaşii lui grozavi se dădură puţin îndărăt. Dar aripile lor ascuţite biciuiau mereu marea învârtindu-se în cercuri mari în jurul caşalotului în agonie şi destul de aproape de barcă. De abia acum George îşi dădu seama de primejdia în care se aflau.

Valurile ridicate de coada caşalotului se izbeau cu putere de flancurile bărcii şi până a avea timp Petre să se ferească, apa năvăli peste bord

Şi caşalotul se zbătea mereu, mai aproape, tot mai aproape, în vreme ce înfricoşătorii tigri ai mărilor îşi micşorau cercul. George se temea acum ca ţinta lor să nu fie chiar barca în care se aflaţi ei, socotind-o drept un duşman neprevăzut. Nu era frică mai mare decât unul ca ei şi dinţii lor grozavi ar fi sfărâmat într-o clipită tăblia subţire de aluminium. Citise undeva că un narval înfuriat poate sfărâma în bucăţi o barcă oricât de trainică şi sfâşia pe cei aflaţi în ea.

Petre prevăzuse o astfel de eventualitate, de aceea îi spuse să se roage lui Dumnezeu ca „El" să sosească la vreme pentru a-l scăpa din ghearele morţii. În mintea tânărului, se născu întrebarea: cine poate fi acel „El"? dar n-avu timp să cugete mai mult, căci la o depărtare de cel mult doi metri coada enormă a caşalotului în agonie biciui apa cu putere.

Acum nu mai putea fi scăpare. Valurile aruncau trâmbe mari de apă în barcă. Aceasta se umplu repede, se aplecă într-o parte, şi când balena se linişti, barca se răsturnă încetişor şi rămase cu fundul în sus.

Tânărul înţelese că totul sa sfârşit. Dacă valurile nu vor fi destul de îndurătoare ca să-i înghită de vii, ferocele animale îi vor sfâşia în bucăţi.

Auzi pe Petre răcnind câteva cuvinte, dar nu le pricepu. Se simţi prins într-un vârtej grozav stârnit de zbuciumul caşalotului, apoi se cufundă în valuri.

Deşi ştia bine că moartea îl pândeşte, începu să înoate din răsputeri ca să iasă la suprafaţă. Se izbi de ceva imens, mare, şi-şi dădu seama că era pântecele caşalotului. Pipai cu băgare de seamă, dar îşi trase mâna înfiorat, simţind rănile adânci din trupul uriaşului şi golurile lăsate de dinţii grozavi al narvalilor. Muşcătura unui astfel de animal trebuie să spintece un om drept în două.

George scoase totuşi capul din apă şi privi cu teamă în juru-i. Deodată auzi pe Petre strigându-i:

— Ieşi repede din apă, poate că vom reuşi să ne salvăm.

În acelaşi moment se simţi apucat de mană şi tras la suprafaţă de Petre, care-l săltă în sus şi-l aşeză pe spinarea caşalotului mort.

— Nu prea cred să-ţi fie la îndemână, zise credinciosul Iui prieten foarte calm, dar parcă tot mai bine decât în gura dihăniilor de acolo. Pesemne că stau să chibzuiască dacă să se apropie sau nu. Drept să-ţi spun, am fost eu şi alte daţi în situaţii destul de grele, ca acuma însă niciodată. Barca noastră — adică balena — o să se cufunde în curând şi

atunci ne-am dus pe copcă, domnişorule. Aşa ori aşa... Da' parcă tot mai bine să mor înghiţit de valuri ca un marinar de treabă, decât să fiu sfâşiat de colţii lighioanelor alea afurisite.

Tânărul se uită ca fascinat la spinările mari şi negre ale narvalilor cari se învârteau mereu în jurul caşalotului neînsufleţit. Oare să se fi mulţumit numai să-şi înlăture un duşman şi-acum se vor duce să-şi caute aiurea o nouă pradă? Ori vederea celor doi oameni călare pe spinarea victimei lor îi oprea să o sfâşie de tot? Sau chibzuiau cum să-i tragă şi pe ei de acolo?

George ştia că animalele acestea sunt de-o inteligenţă remarcabilă şi presupunerea aceasta din urmă, nu i se părea de fel imposibilă.

Văzură barca lor plutind răsturnată la câţiva metri de ei. Dacă ar putea-o întoarce şi ar apuca să se urce în ea, ar fi mai la adăpost decât în spinarea caşalotului care mai ispitea poate pe ucigaşii lui.

— Ştii ce, Petre? zise deodată George. Eu sunt de părere să încercăm să tragem încoace barca.

— Vrei să te duci înot până acolo? Socot că „ucigaşii" au să se bucure grozav să mai schimbe niţel felul de mâncare. Aha. Uite-i că s-au hotărât. Acum, ce-o vrea bunul Dumnezeu!

Una din bestii se desprinse din cerc şi venea încet spre caşalot. George vedea că i se apropie moartea, o moarte cumplită. Apucă mâna credinciosului său prieten şi zise cu glas sugrumat:

— Petre, îţi mulţumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut în viată. Văd că a sosit clipa din urmă. Poate că-l voi revedea în curând pe tata...

— Aşa ar fi trebuit să fie, dar vezi că nu e cum vrea omul. Ah, afurisita lighioană!

Unul din aceşti „tigri" trecuse pe lângă barca de aluminium şi se rănise probabil de vreun colt ascuţit, căci se înfuria grozav şi se repezi ca turbat la ea. O izbi cu coada, o apucă în gură şi o sfărâmă cu colţii în zeci de bucăţi. După aceea porni iar spre caşalotul mort şi se năpusti asupra lui. Izbitura fu aşa de grozavă încât cu greu cei doi naufragiaţi se putură feri să n-alunece de pe spinarea netedă a uriaşului. Narvalul se roti iar în jurul lor, apoi se îndrepta cu şi mai multă furie spre ei.

— Ura! Ura! Vine! răcni deodată Petre, cu înflăcărare.

George crezu un moment că înnebunise de groaza morţii care părea de neînlăturat. În clipa următoare narvalul se

repezi iar cu atâta putere la caşalot încât trupul Iui enorm încăleca pe jumătate peste trupul plutitor al victimei sale. Tânărul nu-şi putu stăpâni un ţipăt de groază, văzând gura enormă a monstrului deschisă, gata să-l înghită. Se trase înfricoşat îndărăt, dar în aceeaşi clipă îşi pierdu echilibrul şi alunecă pe flancul caşalotului chiar în partea unde se afla narvalul.

Deodată se auzi o detunătură. Se încleşta cu toate puterile de spinarea cadavrului şi încercă să se ridice, în timp ce ochii lui în cari lucea o scânteie de speranţă cercetau cu încordare zarea.

Văzu la nici o sută de metri de el un tun mic şi un om, cari păreau să plutească amândoi pe undele mării. Crezu că visează, dar în clipa aceea răsună a doua detunătură şi bomba trecu şuierând pe lângă el.

Auzi apoi în spatele lui o bubuitură înăbuşită, apa începu să clocotească şi să spumege in juru-i, văzu un trup negru enorm care părea că vrea sa-l cuprindă, simţi o izbitură grozavă în creştet şi în clipa în care îşi pierdu cunoştinţa, îşi mai putu da seama că se scufundă în adânc.

III
O REVEDERE NEAŞTEPTATĂ

DOMNULE DOCTOR, domnule doctor, vino repede, uite că se trezeşte!

Glasul pe care ÎI auzea ca de la mare depărtare i se păru cunoscut lui George. Deschise cu anevoie ochii, îl aţinti în tavanul de tablă de deasupra capului său şi rămase câtva timp nedumirit

Unde se afla oare? Trebuia doar să se scoale devreme ca să intre ca ucenic la lăcătuşerie.

Ba nu. Pornise doar cu Petre pe mare, vântul îi împinsese mereu spre nord şi nimeriseră in mijlocul unor bestii grozave. Îşi aducea acum bine aminte cum alunecase de pe spinarea balenei, în momentul când hidoasa „spaimă a mărilor" se repezea la el. Auzise însă mai înainte o detunătură, zărise un om şi un tun plutind pe unde, apoi simţise o izbitură grozavă la creştet.

Ideile i se încâlceau în cap. Să fi fost vis sau aievea? Dar auzise parcă adineauri glasul credinciosului său Petre? Unde se afla acum? O umbra se aplecă peste el şi văzu un chip de

om privindu-l cu încordare. George se gândi câteva momente, apoi zâmbi şi întrebă cu glas slab:

— Doctore Bertram, unde ai fost in aceşti 23 doi ani? Ai dispărut odată cu Petre al nostru.

— Aşa, George, acum văd că totul e în regulă, răspunse cu bucurie doctorul. O să te poţi scula în curând. Afurisită lovitură ţi-a dat îndrăcita aceea de dihanie.

— Atunci... n-am visat? murmură tânărul. Am pornit într-adevăr cu Petre pe mare? Unde ne aflăm acum? Cine ne-a salvat? „El" a sosit în sfârşit — după cum zicea Petre?

— Sst! Nu e voie să-ţi frământi atâta creierii, dragul meu, zise doctorul Bertram care îl cunoştea de copil. Acum trebuie să stai liniştit şi să dormi până ce te vei face bine de tot. Uite, Petre ţi-a făcut o supă minunată, după ce o vei sorbi, să faci bunătatea şi să mi te culci iar! Ai înţeles?

În momentul acela apăru şi Petre cu o ceaşcă mare în mâini şi faţa îi râdea de bucurie.

— Unde m-ai adus, Petre? îl întrebă tânărul zâmbind. În toată viaţa mea de până acum n-am trecut prin ce-am trecut în aceste câteva zile de când ai venit să mă iei.

— Lasă că te-am adus eu unde trebuia, râse uriaşul. Numai că n-a prea mers cum aş fi vrut şi ne-au cam făcut de lucru dihăniile alea. Dar nu e nimic, a trecut şi asta. Ia poftim de soarbe niţică supă; o să-ţi lingi degetele, nu alta!

George sorbi înghiţitură după înghiţitura ce era în ceaşcă. ÎI cuprinse deodată o oboseală plăcută; vru să mai întrebe ceva pe Petre, dar n-apucă să scoată un cuvânt că ochii i se închiseră şi adormi adânc

Când se deşteptă din somn, privi uluit în juru-i. Se frecă Ia ochi, se ciupi de braţ ca să se încredinţeze că e într-adevăr treaz.

Se văzu de data asta într-un fotoliu de trestie, deasupra capului său foşneau frunze de palmieri şi înaintea Iui, despărţită de o dungă lată de nisip, sclipea o întindere nesfârşită albastră.

Era cald, dar o adiere uşoară de vânt care venea dinspre mare răcorea aerul. George privi câtva timp tabloul din faţa lui, se ridică apoi şi se uită curios în juru-i.

Se afla într-o grădină bine îngrijită, îmbelşugată, cu vegetaţie tropicală. Alei regulate, presărate cu nisip mărunt şi mărginite de plante minunate duceau la o casă de lemn splendidă, împrejmuită de o terasă circulară plină de flori.

Văzu coborând treptele o namilă de om în haine kaki. Era Petre, care zărindu-l şezând în fotoliu venea fuga spre el, strigând peste umăr:

— Doctore, doctore, vino că s-a trezit.

George îi întinse mâna şi-i zise zâmbind:

— Să ştii că acum nu mă mai mir de nimic, dragul meu, chiar dacă ar fi să mă deştept data viitoare Ia polul nord. De altminteri, frumoase lucruri faci dumneata cu mine când dorm, Dar ia spune, unde ne aflăm acum?

— Pe „Insula Odihnei", în mijlocul Pacificului, răspunse Petre. Ce bine îmi pare că te avem în sfârşit printre noi, domnule George! Şi dacă o spune doctorul că te-ai făcut bine de tot, te aşteaptă o mare bucurie.

Se auziră paşi şi nisipul scârţâind în spatele lor. George întoarse capul şi văzu pe doctorul Bertram venind spre el cu mâna întinsă. ÎI privi adânc în ochi, apoi făcu un semn de aprobare lui Petre.

— Perfect, Acum poate suporta orice emoţie. Da, da, dragă George, n-ai prea fost bolnav în copilărie; ici colo un cucui în frunte, ori vreo tăietură la mână sau un picior scrântit la joacă; — de data asta însă... mi-ai dat de furcă şi nici n-am crezut că o să scapi din lovitura pe care ţi-a dat-o dihania aceea grozavă. Ai zăcut opt săptămâni de zile între viaţă şi moarte.

— Opt săptămâni? se minună tânărul. Şi acum mă aflu în Pacific? Ştii că nu prea pricep eu cum vine asta, dragă doctore. Dar cu tata ce e? Petre mi-a făgăduit în noaptea când a venit să mă ia de-acasă că o sa-mi dea oricâte fotografii de-ale lui voi vrea. Şi — dar să nu râzi, doctore! — am avut impresia că tata trăieşte. Bertram zâmbi, îi puse mâna pe umăr.

— Acum nu mă mai tem că bucuria ţi-ar putea face rău, dragul meu, îi zise el şi porni repede spre casă.

Tânărul privi nedumirit în urma lui, pe când în suflat miji o speranţă pe care nu cuteza să şi-o mărturisească. Doctorul nu-i răspunsese la întrebare, ba îi vorbise chiar de o mare bucurie. Nu cumva tatăl său va fi fiind încă în viaţa?

Mulţi soldaţi dispăruseră în război şi se înapoiaseră apoi după ani de zile la vetrele lor.

Un tremur în tot corpul şi o slăbiciune în picioare nu-i îngăduiră s-alerge după doctor ca să afle adevărul.

Nu-l mai văzu nici pe credinciosul său Petre care parcă intrase în pământ. George vru să-l strige, dar auzi pe aleea din stânga nisipul scrâşnind şi văzu o siluetă înaltă şi subţire oprindu-se lângă el. Era acelaşi chip pe care îl privise ani de-a rândul pe fotografia atât de scumpă lui, dar acum chipul nu era atât de întunecat şi grav, ci zâmbitor şi fericit.

N-avea nici cinci ani împliniţi, când tatăl său plecase pentru ultima oară şi nu se mai întorsese de atunci. Şi-acum, după treisprezece ani îl avea înaintea lui, voinic, sănătos şi întinerit parcă. Când acesta întinse dornic braţele spre el, George sări de la locul lui şi-l cuprinse de gât.

Trecu multă vreme până să-şi poată stăpâni emoţia, apoi Farrow întrebă:

— Te simţi pe deplin restabilit, copilul meu?

— O, şi-atât de fericit, tată! zise tânărul cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Atunci să ne plimbăm niţel prin grădină şi să-ţi povestesc pe scurt pentru ce am dispărut de atâţia ani şi am voit să se creadă că am murit. Poate că o să-ţi spun lucruri cari au să te doară adânc, căci e vorba şi de mama ta, eşti însă bărbat şi nu strică să-ţi dai seama de timpuriu câtă răutate există pe lume.

În anul 1915, pe când tu n-aveai decât doi ani, am luat în casa mea pe o rudă îndepărtată a nevestei mele ca să nu rămână de tot singura cât voi lipsi în război. ÎI chema Menar. Ştiuse să facă aşa ea sub pretextul unei boale pe care nimeni nu o cunoştea să fie dispensat de armata. Când sosii pe neaşteptate într-un concediu acasă, putui să mă conving că între el şi mama ta existau relaţiuni vinovate. A fost o lovitură grozavă pentru mine. Totuşi nu am putut face nimic, căci a doua zi trebuia să plec fără să am timp să pedepsesc pe ticălos.

M-am dus imediat la un prieten avocat, i-am spus ce s-a întâmplat, am depus la el testamentul făcut în favoarea ta şi am plecat imediat cu submarinul meu.

Asta a fost pe la sfârşitul lunii octombrie La începutul lui noiembrie am aflat prin telegrafia fără fir că în Germania izbucnise revoluţia. Oamenii mei mă iubeau şi mi-au făcut atunci propunerea ca să dispărem toţi pentru omenire şi să ne pierdem urma.

Femeia mea era pierdută pentru mine. L-am lăsat pe Petre şi pe bătrânul avocat să vegheze asupra ta. Din veştile transmise prin radio ştiam că situaţia în ţară se înrăutăţea din ce în ce. Şi atunci, am lăsat tot ce ne era drag în urma noastră şi am pornit cu toţii în lume.

Submarinul 23 pierise împreună cu tot echipajul său...

Mai târziu îţi voi povesti ce-am pătimit în aceşti treisprezece ani din urmă. Află deocamdată că ne găsim pe o insulă din mijlocul Pacificului şi formăm un fel de stat independent La noi nu există ceartă, neînţelegere sau

nesupunere. Trăim cincizeci de inşi, câţi suntem aici, într-o armonie desăvârşită.

Suntem foarte bogaţi, căci am descoperit comori fantastice, nevăzute încă de vreun ochi omenesc, de aceea putem trăi după bunul nostru plac.

Pornim adesea în călătorii lungi, cutrierând mările şi trecem de multe ori prin peripeţii destul de interesante, deşi primejdioase. Avem deseori prilejul să venim în ajutorul semenilor noştri; pe mulţi i-am salvat de la moarte, de aceea ni s-a dus vestea în toată lumea, şi deoarece călătorim în submarin, ne-au poreclit „Piraţii submarinului".

Prin telegrafia fără fir am fost mereu la curent cu ce se petrece şi când am aflat că Menar te-a luat de la carte şi vrea să te dea la meserie, am hotărât să te scăpăm din ghearele lui.

Mă aflam cu vasul meu aproape de port şi credeam că în câteva ceasuri te voi avea pe bord, dar s-a stârnit furtuna aceea grozavă care v-a împins în larg. De abia după câteva zile, când marea s-a liniştit, am dat de voi asediaţi de monştrii aceia grozavi.

Pe cel mai feroce l-a ucis cu o bombă tunarul nostru, apucase însă, să-ţi dea o lovitură atât de grozavă în cap încât te-ai rostogolit în apă. Noroc că Petre a putut să te salveze la timp, dar multă vreme am crezut că nu vei scăpa cu viaţă. Eşti însă din neamul Farrowilor şi nu ne prăpădim noi cu una cu două. Şi-acum, vei rămâne aici pe insulă, dragul tatei, până ce te vei întrema, pe urmă vom vedea noi ce mai e de făcut. Îţi poli alege orice carieră vrei, căci suntem foarte bogaţi; atât de bogaţi cât nici nu-ţi poţi tu închipui. Sau, dacă nu vrei să studiezi mai departe, n-ai decât să stai liniştit cu mâinile în sân fiindcă avem din ce trăi, slavă Domnului!

— Tata, se rugă George cu înflăcărare, ia-mă pe submarinul tău. Vreau să mă fac marinar ca şi tine. Toţi bărbaţii din neamul nostru n-au cunoscut altă meserie.

— Bine. dragul meu, sunt foarte bucuros de hotărârea ta. Vei învăţa meşteşugul chiar de la mine, apoi vei da undeva examenul care se cere. Şi-acum, haidem în casă. Ca tot ce am, îţi va rămâne şi ea tot ţie după moartea mea.

Porniră amândoi braţ la braţ, fericiţi că se află iar împreună după atâta amar de ani.

În prag îi aştepta Petre care răcni un ordin în spatele lui, apoi dispăru înăuntru. Dar în urmă apăru iar pe terasă, aducând o farfuria pe care fumega, un peşte minunat.

— Şi mi-e o foamei făcu George când văzu masa pusă. Cred că o să mănânc şi pentru ce n-am mâncat atâta vreme,

— Lasă că de asta o să aibă Petre grijă, fii pe pace, zise căpitanul râzând.

După ce mâncară, Farrow îşi duse feciorul să viziteze insula. Acesta se minuna de ce vedea. În afară de casa căpitanului, se mai aflau încă douăzeci de clădiri în cari locuiau parte marinarii holtei, parte cel însuraţi cu familiile lor, căci unii din ei îşi aduseseră şi nevestele de acasă sau se căsătoriseră în urmă.

Pe lângă locuinţe se făcuseră ateliere în cari se fabricau lucrurile trebuincioase pentru gospodarii sau pentru munca de pe insulă.

George descoperea mereu lucruri noi cari îI puneau în mare mirare. Vedea ogoare pentru cereale, teascuri pentru struguri şi fructe, abator pentru tăierea vitelor şi afumătoare pentru conservarea cărnurilor trebuincioase Ia o călătorie mai îndelungată; pe urmă un mare laborator în care stăpânea, în afară de doctorul Bertram, artileristul Briko, însărcinat cu fabricarea granatelor şi a gloanţelor submarinului.

Era într-adevăr un stat în miniatură — cum spusese căpitanul — şi tânărul se uita cu admiraţie la tatăl său care înfăptuise o astfel de minune.

— Tată, zise el deodată, insula aceasta n-a fost descoperită de nici un alt vapor pană acuma?

— Nu, dragul meu, ne găsim pe un Atol de o întindere excepţional de mare. La o depărtare de aproape trei kilometri e împrejmuită de un cerc de stânci şi gherdapuri atât de dese încât nici o barcă nu poate trece printre ele. Există o singură intrare pe care am găsit-o întâmplător, după o îndelungată căutare. E un tunel lung tocmai deasupra fundului mării şi atât de îngust încât de abia poate trece submarinul. Vezi deci şi tu că ne aflăm aici în deplină siguranţă. Şi-apoi, avem destule mijloace să respingem o vizită care nu ne-ar fi pe plac.

Deodată se pomeniră cu Petre care se apropia codindu-se.

— Ce e, Petre, de eşti aşa de posomorât? Nu cumva s-a întâmplat ceva? Îl întrebă căpitanul.

— Mie nu, domnule căpitan, mormăi uriaşul, dar tare mi-e ciudă pe mine că nu sunt un vânător. „El" ne dă iar târcoale.

Farrow încruntă sprâncenele.

— De unde ştii? L-ai văzut tu?

— Pe el nu, doar rămăşiţele victimei lui. Acu ne-a luat afurisitul, viţelul acela negru. N-o să treacă mult şi o să ne ia iar, pe vreunul din putinii malaiezi pe cari i-am adus pe insulă.

— E caraghios, zău aşa! Suntem cincizeci de inşi, oameni cari am fost toţi în război, înconjuraţi mereu de cele mai grozave primejdii fără să ştim ce e frica şi de doi ani de zile nu putem pune mâna pe un dobitoc de animal.

— O fi, domnule căpitan, dar vezi că animalul nu e chiar aşa de dobitoc, făcu Petre scărpinându-se în cap. Poate că nu e dobitoc de fel dacă o fi cum spune timonierul, anume că animalul nu e altul decât bătrânul casier.

Căpitanul râse cu hohote, apoi se încruntă şi zise cu ciudă:

— Măi Petre, măi, de nu te-aş şti ce bun eşti la suflet şi cât îmi eşti de credincios, m-aş face foc pe tine. Nu cumva crezi şi tu prostiile neghiobului acela? Să-ţi fie ruşine, om în toată firea!

— Păi... zic şi eu cum am auzit şi parcă îmi vine să cred că e aşa. Ceva tot o fi adevărat. Cum să se potrivească să se ivească afurisitul ăsta da „Satan", tocmai când a murit casierul? Şi apoi...

Petre înalţă din umeri şi făcu o mutră ca şi când n-ar fi vrut să spună tot ce ştia. George se uita la ei uluit. Ce fel de diavol să fie ăsta care, după părerea marinarilor, era un bătrân casier care mânca viţei negri şi malaiezi? Ciudata făptură, zău aşa!

Căpitanul Farrow văzu uimirea fiului său, râse cu poftă şi zise bătându-l pe umăr:

— Săracul de tine! Văd că te-ai zăpăcit de tot! Si totuşi, ceea ce ai auzit nu e o glumă. Acum doi ani, începu el de astă dată foarte serios, a murit un bătrân casier pe care îl aveam pe bord. Dintre toţi oamenii mei, el a fost singurul care a voit să se întoarcă acasă, dar nu s-a îndurat să se despartă de noi. Era un om ciudat, cam ţăcănit, şi marinarii au mai şi exagerat părerea pe care o aveau despre el susţinând că ar fi în legătură cu diavolul.

Seels — aşa îl chema pe bătrân — ştia, ce e drept, mai mult decât alţii şi se îndeletnicea cu spiritism, hipnotism şi alte ştiinţe oculte cari impresionau foarte mult pe superstiţioşi. Moartea lui a fost într-adevăr înconjurată de mister. A fost găsit cu faţa grozav de schimonosită şi doctorul nostru n-a putut stabili cauza morţii. Tot atât de misterios e şi testamentul pe care l-a lăsat. O să-ţi spun eu altădată ce e cu acest testament.

În noaptea morţii lui, mi-a fugit Satan, un tigru pe care mi-l dăruise un prinţ indian într-una din călătoriile mele. De-atunci tigrul se ţine tot prin partea de nord a insulei unde se află o junglă deasă care se întinde până aproape de locuinţele noastre. Satan a ucis în anul acesta, în afară de o mulţime de vitei, trei malaiezi pe cari îi întrebuinţam pe plantaţiile de ceai. Văd şi eu acum că trebuie să facem o vânătoare serioasă ca să ne scăpăm de el şi să se liniştească populaţia insulei.

— Ştii că mie mi se pare caraghios atâta vâlvă pentru uciderea unui tigru într-o întindere atât de redusă? N-aveaţi decât să daţi foc junglei şi se isprăvea repede cu Satan al vostru. N-aţi încercat niciodată să împuşcaţi pe acest musafir nepoftit?

— Ba da, dar... n-am fost probabil destul de energici, răspunse, codindu-se puţin, căpitanul.

— De ce nu-i spui domnului George, ce al dracului de şiret e Satan? se amestecă Petre în vorbă. Trebuie să ştie şi dumnealui să se ferească de fiară şi să nu se avânte pe înserat singur în jungla ca să nu păţească, Doamne fereşte ce-a păţit domnul doctor anul trecut.

— Prostii! făcu supărat căpitanul. A fost o simplă întâmplare pe care Plundow şi Jan Brike, superstiţioşi ca nişte babe, au înflorit-o pe cât au putut. Doctorul Bertram a fost singur de vină. Cine l-a pus să plece noaptea după licurici?

— Te rog. tată, spune-mi şi mie cum a fost, se rugă George. E tigrul într-adevăr atât de viclean?

— Trebuie să recunosc şi eu că Satan e de o inteligenţă neobişnuită, mărturisi căpitanul. Probabil datorită faptului că a fost mai multă vreme în captivitate şi prinţul indian care mi l-a dăruit s-a ocupat mult cu dresarea lui. Rindow şi Brande, ofiţerii mei, au încercat să-l ucidă prin surprindere, dar Satan le-a dejucat planul. A stat toată noaptea în preajma lor, dar nu l-au putut zări şi de abia Ia ziuă s-a ascuns iar în bârlogul lui.

— Bine, bine, dar tot nu mi-ai spus ce-a păţit doctorul,- stărui George, curios să afle ce mai făcuse acest „Satan" atât de deştept.

— Uite cum a fost, începu Farrow. Doctorul Bertram văzu pe fereastră doi licurici lucind prin întunerec într-o tufă, Ia vreo cincizeci de metri de el. Deşi ştia că e primejdios să ieşi noaptea din casă atâta timp cât tigrul se afla în libertate, dădu la o parte pervazul cu reţeaua de sârmă de la fereastră şi sări afară. N-avea nici o armă la el şi

în mână ţinea doar un pahar în care voia să pună licuricii după ce îi va îi prins.

Căpitanul îşi curmă brusc vorba şi se uită îngrijorat spre junglă. Auzise răgetul tigrului atât de aproape ca şi când s-ar fi aflat chiar la marginea junglei.

— Uite-l... colo... lângă palmier... strigă George. înfricoşat, şi arătă cu mâna spre copac.

Văzuse capul enorm al unui tigru apărând dintr-un tufiş. Ochii lui luceau sinistru privind la făpturile omeneşti din faţa lui; părea că sta să chibzuiască dacă să se repeadă sau nu la ele.

Petre scoase repede din buzunar revolverul său automat, dar Satan ştia pesemne ce înseamnă mişcarea pe care o făcuse marinarul, căci dispăru ca fulgerul în tufiş şi scoase un răget care părea mai mult un râs batjocoritor, apoi nu se mai auzi nimic.

— Ei, acum văzuşi şi dumneata, domnule căpitan? zise Petre înfuriat. Afurisitul îşi bate joc de noi şi mă prind pe ce vrei că poftise la domnul George al nostru, căci numai la el se uita.

Tânărul avusese şi el aceeaşi impresie. Simţi un fior în spate, dar se stăpâni şi răspunse râzând:

— Ce tot spui, Petre? Nu cumva crezi că vă cunoaşte pe toţi şi a văzut că sunt străin aici?

— Să ştii că aşa e, domnule George. Pe noi ne cunoaşte de pe când era în captivitate. Eu atâta îţi spun: fereşte-te de el că nu e de glumă.

— Bine, aşa o să fac, râse tânărul, dar spune, rogu-te, tată, ce-a mai fost cu doctorul.

Căpitanul se mai uită odată îngrijorat spre tufiş, pe urmă zise foarte serios:

— Trebuie neapărat să ucidem fiara. Voi organiza chiar mâine o vânătoare care să ne scape de primejdia ce ne ameninţă pe toţi câţi suntem In insulă. Acum să-ţi povestesc mai departe ce i s-a întâmplat doctorului. Îţi spuneam că a sărit pe fereastră şi s-a îndreptat cu paharul în mână spre tufiş ca să prindă pe cei doi licurici. Dar când fu numai la cinci metri de tufe văzu ceva care-l făcu să-i îngheţe sângele în vine. Licuricii veneau spre ei. Erau ochii scânteietori ai tigrului care stătuse până atunci ascuns acolo. Bertram rămase înlemnit. Era complet dezarmat şi Satan la doi metri de el. Îţi poţi închipui groaza lui. Aştepta din secunda în secundă ca fiara să se năpustească asupra lui, dar Satan stătea foarte liniştit şi-l privea ţintă. Salvarea doctorului se datoreşte numai lui Petre care tocmai trecea pe acolo cu Jan

Brike. Bertram ne povestea că la auzul glasului lor tigrul începu să se agite, se uită neliniştit în juru-i, îşi mai aruncă odată ochii la el, pe urmă pieri în tufiş.

— Domnule căpitan, doctorul nostru a tămăduit odată pe Satan de o rană adâncă pe care o avea în pulpă, de aceea nu i-a făcut nimic. Şi când mi-a auzit glasul a luat-o la fugă fiindcă ştie că sunt întotdeauna înarmat şi mă cunoaşte de bun ţintaş, zise foarte serios Petre.

— Aha, iar deşteptăciunea Iui Satan! râse căpitanul. Dar fac prinsoare că toată aceasta n-o să-i folosească la nimic, căci mâine îl împuşcăm cu siguranţa.

— E şiret, mormăi Petre, nu se lăsă fugărit, ocoleşte capcana şi piere ca în pământ când vede un om cu arma în mână. Ia auziţi, a înţeles ce-am vorbiţi!

Se auzi într-adevăr, la o mică depărtare de ei, un sforăit mânios. Era Satan. George tresări, dar căpitanul zise zâmbind:

— Ai întâmpinat cam multe până s-ajungi la mine, dragul meu băiat, şi se pare că tot nu s-a sfârşit încă. Fii însă fără grijă, o să caut eu să te scap repede de fiara asta primejdioasă.

— O, mie nu mi-e frică de ea; ia-mă, te rog, şi pe mine mâine la vânătoare ca să văd cum îl împuşcaţi pe acest Satan grozav.

— De, ştiu şi eu! făcu îngândurat căpitanul, dar ochii lui priveau cu mândrie la fiul său atât de curajos. Acum să intrăm in casă. Am hoinărit toată după-amiaza şi tu eşti încă în convalescenţă, băiatule. De altfel începe să se însereze. Mai putem sta niţel de vorbă pe terasă.

Porniră, el şi George, spre casă. În urma lor se auzi iar sforăitul lui Satan. De data aceasta părea mai mult batjocoritor decât mânios.

Petre făcu repede o cruce şi se uită lung în urma lor.

— Hm... tigrul a auzit că vor să-l ucidă... trebuie să fiu cu mare luare-aminte, mormăi el îngrijat.

IV
O NOAPTE DE GROAZĂ

GĂSIRA PE DOCTOR aşteptându-i pe terasă. ÎI certă pe George, deşi cu blândeţe, că se obosise prea mult cu atâta plimbare, dar zâmbi mulţumit, văzând că tânărul părea voios şi satisfăcut.

— Ce să-i faci! Neamul Farrowilor... zise el râzând. Parcă n-a fost bolnav de când lumea. Pesemne că bucuria revederii a făcut minuni. Si-acum, hai să desfundăm o sticlă de vin vechi.

Mâncară cu poftă, mai statură vreo jumătate de ceas de vorbă, pe urmă George simţi că-l pridideşte somnul. Doctorul băgă de seamă şi-l trimise la culcare.

Camera lui George avea o fereastră mare care răspundea în interiorul insulei. Acum era deschisă, dar înăuntru avea un pervaz cu o reţea de sârmă ca să nu pătrundă insectele, lăsând în acelaşi timp aerul să circule în voie.

În faţa ferestrei se afla un tăpşan mare în mijlocul căruia crescuse o tufă deasă de hibiscus cu frunza roşie.

George stătu câteva momente la fereastră şi privi cu plăcere la tufa luminată de lună. O clipă i se păru că zăreşte o umbră alături de ea şi că doi ochi de foc, lucesc sinistru în noapte. Se înfiora. Nu cumva îl pândea iar vreo nenorocire? Să fie el pururi urmărit de primejdii?

Încercă să-şi întoarcă privirile în altă parte, dar o putere magică îl atrăgea iar spre tufă.

Deodată izbucni într-u râs cu hohote. Ochii aceia scânteietori nu erau decât nişte licurici cari zburau acum în zig-zag spre vârful tufei.

Tot râzând, George se dezbrăcă fără să mal aprindă electricitatea, căci luna lumina îndeajuns camera, şi se culcă. Fără să-şi dea seama de ce, îşi aduse în clipa aceea aminte că nu mai văzuse revolverul pe care-l avea de la tatăl său, din momentul când alunecase în apă de pe spinarea balenei. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre terasă unde credea că-l va găsi încă pe căpitan. Acosta însă îşi conducea musafirul prin gradina care se prelungea până Ia ţărmul mării. Se auzeau desluşit glasurile. Ştia că locuinţa doctorului era numai la vreo cincizeci de metri de grădină, aşa că tatăl său se va întoarce repede — îşi zicea el.

Vroia să-i aştepte aici ca să-i întrebe ce se făcuse cu revolverul. Dacă nici el nu ştia, atunci nu se putea să nu ştie Petre, fiindcă el îl scosese din apă.

Ce om de treabă şi ce slugă credincioasă, gândea George. Chiar şi în copilărie îl salvase de multe ori de la moarte când fusese de-atâtea ori gata să se înece, dar cea ce făcuse acum în urmă era într-adevăr o faptă de erou. Îi povestise tatăl său toate peripeţiile, căci Petre, modest cum era, nu s-ar fi lăudat nici să-l tai, cu fapta lui. Când văzuse că narvalul lovit de bombă se zbătea de moarte şi biciuia cu furie apa, se lasă afund şi-l scosese pe tânărul lui stăpân din

mare. În momentul acela un alt narval, tot atât de grozav ca şi celălalt, venea înfuriat spre ei. Dar nu degeaba era Brike, tunarul submarinului, renumit ca unul din cei mai buni ochitori din marină; ca fulgerul pricepu primejdia şi slobozi o bombă care se înfipse drept în coasta animalului. Şi pe când acesta se zbătea cu turbare, Petre ridicase pe George pe spinarea caşalotului mort, care începea să se lase afund, şi se ţinu şi el bine până ce submarinul veni să-i ia de acolo...

Tânărul se rezemase acum de pervazul uşii care dădea pe terasă şi privea pierdut în gânduri la întinsul nesfârşit al apei ale cărei unde sclipeau în mii şi milioane de stropi în bătaia razelor de lună.

Ce frumos era pe insula aceasta, adevărata insulă a odihnei, cum o numise pe drept tatăl său. Cu câtă uşurinţă va putea el studia, în liniştea care-l înconjura, ca să facă plăcere singurei fiinţe de pe lume pe care o iubea din tot sufletul lui. Va căuta să dovedească acestor oameni viteji, cari îşi creaseră aici un adevărat stat organizat, că poate fi şi el de folos şi că singurul merit de-a fi fiul căpitanului nu era de ajuns.

Răsuflă adânc după ce luă această hotărâre.

Ştia că şi-o va şi împlini cu prisosinţă. ÎI cuprinse deodată dorinţa să alerge înaintea tatălui său pentru a-i spune şi lui vestea cea bună.

Dar de abia apuca să facă un pas şi rămase ca împietrit in loc. La ultima treaptă a scării care ducea pe terasă, la cel mult zece metri de el, apăru un trup enorm. Şi iarăşi văzu George ochii aceia de foc cari îl priviseră atât de fioros din desişul tufei de hibiscus. Dar acum nu mai crezu că sunt doi licurici cari se hârjonesc, ci îşi dete seama că sunt ochii celei mai grozave fiare, din ghearele căreia nu mai e scăpare.

„Satan"... îşi zise el cutremurându-se. Acesta era tigrul acela despre care marinarii închipuiseră legenda casierului mort.

Înfricoşătoarea fiară stătea nemişcată şi-l privea neclintit. George simţea cum inima îi zvâcnea să-i spargă pieptul. Nu cuteza să facă o mişcare ca să nu întărâte fiara.

Citise foarte mult despre aceste animale feroce şi ştia că se tem de om când îl văd, că acestuia nu-i e frică de ele şi stă nemişcat.

Acum însă era altceva. Era întuneric şi Satan pornise în căutarea pradei. Şi-apoi, tigrul mai ucisese până acum trei malaiezi şi cunoştea gustul cărnii de om.

Tânărul nu ştia ce să facă. Fel de fel de planuri îi se încrucişau in creier; auzi deodată glasul tatălui său, care îşi lua rămas bun de la doctor.

Dacă venea acum, cădea cu siguranţă în ghearele lui Satan. George nu mai stătu pe gânduri. Cu o mişcare repede ca fulgerul sări îndărăt şi trânti uşa coridorului după el. Era şi timpul, căci în clipa următoare tigrul se năpusti ca turbat spre uşă şi se izbi cu toată puterea de ea.

Din fericire, uşa era de lemn tare de tek, aşa că nu o putu sparge. Tigrul scoase un răget de furie şi începu să zgârie cu ghearele lemnul.

Dar George nu se sinchisi de asta. Ştia că nu e nici un moment de pierdut, tatăl său era în mare primejdie, trebuia cu orice preţ să-l previi. Deschise repede prima uşă şi intră în camera căpitanului. Vru să alerge la fereastra care da în grădină, şi în trecere zări revolverul său pe birou. Puse mâna pe el şi se repezi la fereastră. Geamurile erau şi aici deschise şi fereastra prevăzută cu sârmă.

— Tată, tată! începu el să strige din toate puterile. îndărăt, nu te apropia... tigrul e pe terasă... fugi... aleargă după ajutor...

În clipa următoare sări însă speriat îndărăt, căci în faţa Iui văzu un cap grozav, cu ochii scânteietori şi auzi sforăitul tigrului care venea acum după glas. Ghearele fiarei se înfipseră adânc în reţeaua de sârmă care se rupse în câteva locuri. Dar George apucase să tragă două gloanţe în gura căscată a tigrului. Învăţase de copil să mânuiască arma şi ştia că gloanţele nu dăduseră greş, erau însă de prea mic calibru ca să ucidă fiara. Instinctiv tânărul alergă la uşă şi ieşi pe coridor. În timp ce închidea uşa în urma lui, auzi răgetul grozav al tigrului care sfâşia cu ghearele pervazul de sârmă şi peste puţin izbitura puternică, a trupului uriaş lovindu-se de lemnul uşii.

Aceasta nu era de lemn atât de tare ca aceea a coridorului şi văzu cum ţăndărite sar în toate părţile. În curând uşa va fi sfărâmată şi fiara se va năpusti asupra lui şi-l va sfâşia.

Cu o prezentă da spirit pe care ţi-o dă numai o mare primejdie, George trase iar două gloanţe în clipa când uşa se cutremură de izbitura puternică a tigrului. Un răget înfiorător al fiarei îi dovedea că gloanţele nu-şi greşiseră nici de astă dată ţinta.

Acum nu mai avea decât două gloanţe în revolver şi în clipa următoare tigrul va fi sfărâmat de tot uşa şi se va năpusti asupra lui.

În timp ce-i fulgeră gândul acesta prin minte se repezi în cameră şi încuia uşa în urma lui. Ştia totuşi că nici aici nu se află în siguranţă, căci fiara aţâţată îi va găsi urma. Smulse pervazul cu reţeaua de sârmă de la fereastră şi pe când uşa biroului căpitanului cădea trosnind la pământ, sări pe terasă.

Nici aici nu se putea să nu-l găsească tigrul, ştia el bine, dar altă scăpare nu era. Se sui pe balustradă, se aplecă peste ea şi privi în sus. Văzu cu bucurie că nu-i va fi greu să se urce pe acoperişul „bungalow"-uIui De jos, îi va fi cu neputinţă tigrului să se caţere după el.

Când să tragă sus picioarele, îşi aduse aminte că mai avea două gloanţe în revolver. Cu cât îl va răni mai greu pe Satan, cu atât va putea fi ucis mai lesne şi primejdia va fi mat mică pentru căpitan

În vreme ce chibzuia aşa, se aplecă peste streaşină, de unde se vedea foarte bine în cameră

Ridică repede revolverul ca să poată trage când va veni momentul. Auzi uşa camerei Iui pârâind sub loviturile grozave ale fiarei înfuriate de noua piedică pe care o întâlnea în cale, apoi uşa sări din balamale şi căzu sfărâmată la pământ. Tigrul se învârti de câteva ori pufăind prin cameră, adulmecă aerul, apoi ridică ochii lui de foc spre George şi se pregăti să sară asupra lui.

În clipa aceea, George descărcă arma. Îşi trase picioarele în sus şi făcu vreo câţiva paşi pe acoperişul neted şi alunecos. Dar deodată inima i se opri în loc de spaimă, văzând cum fiara se lăsase jos în grădină, apoi zărindu-şi prada se repezise ca nebună şi dintr-un salt grozav ajunse pe acoperiş. Simţi respiraţia fierbinte şi împuţita a monstrului care îl privea scoţând răgete de turbare.

Aproape în mod mecanic George ridică revolverul şi ţinti capul enorm al tigrului. De astă-dată nimerise în plin, căci fiara se rostogoli cu un răget grozav de pe acoperiş şi căzu cu o bufnitură la pământ.

George răsuflă uşurat. Descărcase ultimul glonţ pe care-l mai avea.

Deodată se auziră jos două detunături de puşcă, urmate de horcăielile tigrului.

George se apropia, cu băgare de seamă, de marginea acoperişului şi privi în jos.

Satan zăcea nemişcat lângă terasă şi de pe una din alei venea Petre cu o puşcă în mână.

Deodată animalul uriaş gemu şi se întinse cât era de lung, iar Petre, lăsând în jos puşca, strigă lui George, cu glasul emoţionat:

— Bravo, băiatule, halal să-ţi fie! Se cunoaşte că eşti din neamul Farrowilor. Nu prea cred să-ţi fi fost Ia îndemână, când te-ai pomenit cu afurisita asta de fiară în spate. Am cam bănuit eu ceva când am auzit-o aseară dând târcoale pe-aici. M-am pus la pândă, dar dihania mi-a tras clapa. Ştia a dracului ce înseamnă şi la ce slujeşte o puşcă. Uite, d-le căpitan, pe Satan al nostru care ne-a dat de furcă doi ani de zile. Şi cine crezi că l-a răpus? Feciorul d-tale, domnul George. Eu i-am mai tras vreo două gloanţe pe deasupra, măcar că-i ajungeau alea date de el.

Căpitanul privi, clătinând capul, trupul acela enorm de la picioarele lui, apoi ridică ochii spre acoperiş.

— Dă-te jos, copilul meu. Prin fapta ta ai dovedit că eşti bărbat în toată firea. Al salvat viaţa tatălui tău primejduind-o pe a ta.

Tânărul sări sprinten de pe acoperiş şi căzu Ia pieptul tatălui său.

Împuşcăturile şi răgetele tigrului fuseseră auzite de toţi şi acum marinarii alergau din toate părţile să vadă ce s-a întâmplat.

Petre le povesti amănunţit vitejia tânărului, îndemnând Ia urmă pe cei de faţă să strige toţi într-un glas: „Trăiască!", ceea ce aceştia făcură din toată inima.

Căpitanul le mulţumi în cuvinte călduroase, atât în numele lui cât şi în al fiului său, apoi intrară amândoi în casă, pe când Petre cu încă doi marinari rămaseră să jupoaie pielea lui Satan pentru a o da lui George.

V
UN TESTAMENT CIUDAT

DOCTORE, zise a doua zi, foarte grav, căpitanul, lui Bertram, am făcut azi dis-de-dimineaţă o plimbare prin insulă şi m-am întâlnit cu Petre care se pregătea să tăbăcească, pielea tigrului. Cred că ştii că omul acesta îmi e foarte credincios şi dragostea pe care o are pentru mine se răsfrânge într-o mare măsură şi asupra fiului meu.

Ştii de asemenea că omul acesta e superstiţios ca toţi marinarii, de altfel. S-a apucat încă de ieri să tot îndruge verzi şi uscate despre Satan şi să pomenească despre prostia pe care o susţine morţiş Plundow, timonierul meu, cum că în trupul tigrului s-ar fi reîncarnat sufletul bătrânului casier Seels.

Am râs, bine-înţeles, de palavrele lui, totuşi cred că Petre se aştepta la vizita tigrului căci stătea la pândă. Dar Satan, şiret cum îl ştii că era, l-a tras pe sfoară.

Ce crezi că-mi spune Petre azi dimineaţă? Că Seels le-a mărturisit, lui şi lui Jan Brike, înainte de moarte, pe cine şi-a ales de moştenitor. Cunoşti şi d-ta ciudatele cuvinte lăsate pe un bileţel alături de scrisoare

Şi Petre stăruia să mă facă să cred că moştenitorul ales de casier nu ar fi altul decât George al meu. Ei, ce spui de toată comedia asta, doctore?

— Că Petre are deplină dreptate, zise cu însufleţire Bertram. Stai că mă duc s-aduc biletul. Măi Georgică măi, să ştii că te-aşteaptă un mare noroc.

Sprinten ca un tinerel, doctorul sări treptele terasei şi porni în fugă spre locuinţa lui. George se uită uluit la tatăl său şi întrebă:

— Cum se poate ca bătrânul să mă fi lăsat moştenitor când nici nu mă cunoştea?

— Aşa e, dragul tatii, nu te cunoştea, răspunse căpitanul îngândurat, dar poate că într-o privinţă au şi marinarii ăştia dreptate să atribui Iui Seels oarecari puteri supranaturale. De altminteri, bătrânul se îndeletnicea foarte mult cu spiritismul.

Şi pare să te fi cunoscut, deşi nu te văzuse niciodată — cel puţin aşa reiese din rândurile lăsate de el, în care hotărâse într-un chip foarte ciudat să te lase moştenitorul lui. Până şi Petre, care nu e prea deştept din fire, a băgat de seamă. E ceva... cum să-ţi spun... într-adevăr bizar, de care nu mă pot dumiri de fel.

Dar stai că o să afli numaidecât, uite că se întoarce şi doctorul.

George fu cuprins de o nelinişte neînţeleasă. Cum se putea să-l fi cunoscut răposatul, când nu-l văzuse niciodată la faţă? Să existe într-adevăr taine pe cari numai oamenii înzestraţi cu anumite calităţi să le priceapă?

Se uită cu sfială la scrisoarea adusă de doctor şi pe care acesta o despătură cu băgare de seamă.

— Ia bine aminte, dragul meu, zise doctorul, grav, la ce scrie în scrisoare şi spune-ne pe urmă ce părere ai despre cele ce vei afla.

Încet, prea încet, pentru nerăbdarea tânărului — doctorul îşi sorbi restul de cafea din ceaşcă, tuşi, apoi începu:

„Simţindu-mă Ia sfârşitul vieţii mele, hotărăsc următoarele:

Moştenitorul meu va fi acela care, deşi în vârstă fragedă, a trecut prin primejdii serioase, va lupta împotriva unui vrăjmaş mai vârstnic şi viclean şi va birui un diavol. Va primi scrisoarea pecetluită în care îi voi fi descris locul unde se află moştenirea.

Ca s-ajungă până acolo, trebuie să aibă toate însuşirile stabilite de mine. Să dea Dumnezeu să aibă parte de cele lăsate lui de un om bătrân pe pragul morţii, pe care semenii lui nu l-au înţeles în timpul vieţii.

M. SEELS
Insula Odihnei".

Doctorul Bertram împături la loc scrisoarea şi se uită întrebător Ia George.

— Ei, ce zici, băiatule? Aşa e că ti se potriveşte de minune ce zice moşul în scrisoare?

— Bine, bine, aventuri primejdioase am avut eu destule până acum, răspunse el râzând, dar nu cunosc nici un duşman mai în vârstă şi viclean şi n-am biruit încă nici un diavol.

— Şi cu toate acestea aşa e, dragul meu. Duşmanul despre care vorbeşte răposatul Seels e tatăl d-tale vitreg, avocatul Mensr şi pe diavol l-ai biruit noaptea trecută, căci tigrul a fost un adevărat „Satan".

— Dacă încerci să ţi le explici astfel, atunci se potriveşte într-adevăr, răspunse tânărul impresionat. Tu ce zici, tată?

— Eu nu pot să spun nimic, dragul meu, deoarece, ca părintele tău, sunt interesat în cauză. Propun însă să facem un consiliu, adică s-adunăm pe toţi camarazii noştri şi să-i lăsăm să hotărască ei. Poate că se mai găseşte şi altcineva în insulă care să întrunească însuşirile şi condiţiile puse de bătrân.

Cel mai tânăr dintre toţi are 33 de ani împliniţi, aşa că nu se poate vorbi de vârsta fragedă, răspunse scurt doctorul. Dar propunerea d-tale e bună, căpitane. După o hotărâre unanimă nu mai poate protesta nimeni pe urmă.

— A, uite pe Petre şi Brike. Vin încoace. Oare de ce-or fi atât de gravi amândoi? Să speram că nu s-a întâmplat vreo nenorocire, zise căpitanul îngrijat.

Cei doi marinari urcară, codindu-se treptele terasei, salutară milităreşte şi Petre începu:

— Domnule căpitan, e vorba de testamentul bătrânului Seels. Camarazii au venit la mine să-mi atragă atenţia că domnul George, fiul dv., întruneşte toate condiţiile puse în testament de bătrân. Acum camarazii s-au adunat pe tăpşanul de lângă tufa de hibicus, unde a murit aseară tigrul

şi vă roagă să poftiţi acolo împreună cu domnul George ca să auziţi şi dv. părerea lor.

— Cu plăcere, dragul meu, răspunse Farrow cu amabilitate. Tocmai hotărâsem şi noi să adunăm pe camarazi ca să vedem ce spun şi ei. Îmi pare deci cu atât mai bine că ideea a pornit mai întâi de la ei. Să mergem, George, poate că momentul acesta va însemna ceva important în viaţa ta.

Tânărul era ca ameţit. Coincidenţa că i se potriveau atât de bine condiţiunile puse de bătrân în testament i se părea cât se poate de stranie. Să fi prevăzut într-adevăr bătrânul înaintea morţii lui, soarta ce aştepta pe tânărul pe care nu-l văzuse niciodată? Oare ce anume lucruri neştiute de nimeni vor fi arătate în testament?

Porniră cu toţii spre tăpşan. Echipajul submarinului stătea aşezat în rând ca la paradă, nici unul din marinari nu lipsea. La apropierea căpitanului salutară toţi milităreşte.

Petre rugă pe căpitan să-i dea voie sa vorbească el, apoi se întoarse spre marinari şi începu:

— Camarazi! Vă rog să recunoaşteţi cu toţii că nu am căutat să vă influenţez întru nimic şi că părerea voastră sinceră e că George Farrow, fiul căpitanului nostru prea iubit, e persoana hotărâtă în testament ca moştenitoare a răposatului casier Seels.

Marinarii ieşiră unul câte unul din rând şi jurară că sunt încredinţaţi după anumite indicaţii, că tânărul George Farrow e persoana hotărâtă în testament de Seels.

Doctorul Bertram întinse lui George plicul pecetluit şi zise grav:

— Poftim, George. Ai aici moştenirea unui om original pe care nu l-ai cunoscut şi nici el pe d-ta şi care totuşi te-a socotit vrednic de ea. Să dea Dumnezeu să-ţi aducă noroc în viaţa — ceea ce îţi doresc din toată inima.

Un simţământ ciudat îl făcea parcă pe tânăr să refuze, dar văzu ochii acestor cincizeci de inşi aţintiţi asupră-i, şi-i fu parcă ruşine de slăbiciunea lui. Întinse mâna, luă plicul, se întoarse apoi spre marinari şi le zise cu glas tremurat:

— Vă mulţumesc că m-aţi ales pe mine drept moştenitor al casierului Seels. Bănuiesc însă că testamentul vă priveşte şi pe voi, şi eu sunt poate numai executorul lui. Vă rog deci să ascultaţi ce scrie în scrisoare.

Cu aceste cuvinte, George rupse plicul şi scoase din el o foaie de hârtie. Văzu pe una din părţi un desen ciudat, iar pe cealaltă următoarele rânduri:

„Moştenitorul meu,

Nu te cunosc şi nici tu pe mine şi totuşi suntem aliaţi. Tu vei ridica comoara pe care ţi-o las, cu ajutorul câtorva oameni viteji pe care îi vei răsplăti după cum vei crede de cuviinţă. Caută pe hartă pe „Satan"; în gura lui vei găsi comoara lăsată de mine. Dar fereşte-ţi inima şi mintea când o vei vedea!

Dacă eşti într-adevăr aşa după cum te vede spiritul meu, te vei bucura de cele ce-ţi las, deşi vei întâmpina multe până să ajungi la comoară. Daci nu, moştenirea mea ţi-ar putea aduce moartea.

Hotărăşte-te. Renunţi la moştenire? Atunci distruge aceste rânduri ca să nu vadă nici un ochi omenesc ceea ce am văzut eu şi ce era cât p-aci să-mi ia minţile.

M. SEELS".

George clătină îngândurat capul şi zise, întinzând tatălui său testamentul:

— Bine înţeles că primesc. Zice că voi lua comoara cu ajutorul unor oameni curajoşi pe cari să-i răsplătesc pe urmă. Cu siguranţă că e vorba de marinarii tăi. N-am dreptul să-i lipsesc de o mare răsplată. Citeşte, te rog, cu glas tare, ce scrie aici, pe urmă vom hotărî împreună dacă trebuie sau nu să scoatem comoara din gura lui „Satan".

După ce căpitanul citi s-audă toţi conţinutul scrisoarei, marinarii primiră fără cea mai mică şovăire, ba zoriră chiar să plece cât mai repede în căutarea acelui „Satan" despre care se vorbea în testament.

— Bine, vom pleca peste trei zile, hotărî căpitanul. Până atunci trebuie să ne sfătuim cum şi unde putem da de acel „Satan". Aici pe hartă e indicată India orientală şi insulele neerlandeze de cari nu suntem departe. Acum e vorba sa descoperim pe „Satan". Nu găsesc însă nimic după ce să mă pot orienta.

— Căpitane, zise Petre cu oarecare codeală, poate că Seels a vroit să spună despre o insulă. Ţin minte că-mi povestea odată că ar fi existând unele insule ale căror stânci au forme foarte ciudate. Mi s-a întâmplat şi mie acum vreo douăzeci de ani să mă rătăcesc pe o furtună grozavă printre nişte grupuri de astfel de insule, aproape de Celebes. Era una mititică de tot, dar avea înspre partea de miazăzi o grămadă de stânci printre cari una avea chip de diavol, zău aşa! Tare-mi vine mie să cred că asta o fi.

Se auzi un murmur de aprobare

— Tot ce se poate, dar nu ştii exact unde se află această insula? întrebă Farrow.

— Asta nu, căpitane, dar atâta ştiu că se află la est de Celebes.

— În orice caz, ne-ar putea sluji de punct de reazim. Aşa dar, vom pleca peste trei zile. În timpul acesta vom studia mai amănunţit harta, căci nu se poate să nu fi făcut Seels vreun semn de îndrumare.

— Ştii tu, tată, zise George după ce se împrăştiară oamenii, mă simt stăpânit de un simţământ ciudat. Mi se pare într-adevăr bizar că am trecut printr-atâtea întâmplări de când a venit Petre să mă ia. Şi din rândurile lui Seels reiese ci voi întâmpina încă multe cari sar putea să fie şi mai primejdioase ca acelea de până acum.

— Ei şi! strigă doctorul cu însufleţire, nu mi-e mie teamă pentru d-ta. Eşti un băiat curajos şi ai dat destule dovezi până acum că nu ştii ce e frica. Ai primit condiţiile moştenirii şi acum trebuie să-l cauţi pe „diavol" şi să-i smulgi comoara. Sunt sigur că tatăl d-tale o s-aibă de ce se mândri.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele acestea, domnule doctor, răspunse tânărul cu căldură. Mă voi sili să calc pe urmele tatălui meu şi vreau să dovedesc tuturor că nu de geaba şi-a pus Seels nădejdea în mine.

George trebuia să se deprindă acum cu viaţa în submarin, să facă vreo câteva încercări de probă înainte de a porni Ia drum.

Submarinul se afte Ia vreo cincizeci de metri de ţărm. Jan Brike, tunarul, îşi vedea de treabă la tunul de la pupă, care îi era drag ca un copil. Lângă el, Petre, îmbrăcat cu nişte pantaloni scurgi numai până la genunchi, îşi ascuţea de zor cuţitul — un cuţit mare cât o sabie, tot aruncându-şi, din când în când, ochii la trei înotători cari se zbenguiau în apa limpede a golfului, în apropiere de submarin.

Erau Rindow, primul ofiţer, Brande, secundul şi Nasper, genialul inginer al submarinului. Tabloul pe care George şi căpitanul îl aveau înaintea ochilor era atât de plăcut încât tânărul zise zâmbind tatălui său:

— Să mai aşteptăm niţel; să-i lăsăm să se sature de joacă. Şi-apoi, golful acesta întins e atât de bine ferit de orice ochiul omenesc încât nu cred că l-ar putea descoperi vreodată cineva. Ştii ce, tată? Aş vreo să fac şi eu o baie!

Farrow se uită zâmbind după fiul său care se dezbrăcase repede şi se aruncă dintr-un salt puternic de pe podeţul de

bambus în apă.

George era un înotător admirabil şi după câteva clipe numai fu dincolo de submarin şi strigă nu ştiu ce glumă Iui Petre, care îl privea cu admiraţie.

Se simţea atât de fericit ca niciodată până acum. Alături de tatăl său iubit; înconjurat de tovarăşi viteji şi credincioşi, perspectiva unei aventuri interesante — ce-şi putea dori mai mult un băiat la vârsta lui?

— Petre, strigă el râzând, aici e raiul pe pământ şi în mai mare siguranţa nu poate fi cineva..

Dar el nu ştia că va cunoaşte în curând grozăviile mărilor şi va afla că nenorocirea te paşte când nici nu gândeşti. Şi pe când îl necăjea pe Brike care îşi încărca de probă tunul, că vrea pesemne să împuşte pescăruşi, habar n-avea că moartea îi dădea târcoale.

Un rechin enorm plutea agale pe unde, dincolo de brâul de stânci care împrejmuia golful. Era flămând şi ochii îi luciră lacomi, la auzul unor glasuri omeneşti cari veneau din spatele zidului de mărgean.

Deodată se lăsă atunci cu atâta repeziciune încât apa se ridică în spume în jurul iui. Dar fusese cam prevăzător în lăcomia lui, căci un enorm polip de mare, care se afla la zece metri adâncime şi care îi aţâţase lăcomia, veghea.

Auzise plescăitul pe care îl făcuse coada enormă a monstrului biciuind apa, ochii lui negri zăriseră în acelaşi timp pe puternicul său vrăjmaş care venea spre el, căci îşi umflă odată flancurile şi dispăru repede ca o torpilă, lăsând în urma lui un lichid negru — de la care i s-a şi dat numele „peştele de cerneală".

Un nor negru şi gros ca păcura coloră apa şi la adăpostul acestuia, polipul îşi schimbă cu iuţeala fulgerului direcţia, întocmai ca un iepure fugărit de haită. Se repezi spre peretele de mărgean şi se ascunse într-o crăpătură unde colţii lacomi al rechinului nu-l puteau ajunge.

Acesta se zbătea în mijlocul lichidului gros şi negru, se năpustea orbeşte când ici când colo; deodată zări un trup alb şi mare şi sec îndreptă spre el. Dar peştele îl văzuse şi el şi până a nu apuca să-l înghită gura enormă a rechinului, pieri într-o deschizătură mare şi întunecoasă din zidul de mărgean.

Turbat de furie, rechinul porni după el. Nu luă în seamă nici întunerecul din faţa lui, nici strâmtoarea tunelului care ducea la insulă, ci se avânta tot înainte. Întunerecul îl înnebunea de spaimă.

Deodată zări lumină şi se mai potoli. Spaima îi trecu şi începu să înoate liniştit într-acolo. Apa devenea tot mai limpede şi luminoasă şi rechinul ieşi în sfârşit din tunel. Soarele îşi răsfrângea razele în undele scânteietoare.

Adulmecă deodată o nouă pradă. Îi cunoştea gustul, deşi nu mâncase decât odată carne de om. Iute ca fulgerul fu în spatele lui George care se bălăcea cu voluptate în apă.

— George, un rechini răcni îngrozit Petre; apoi sări ca nebun de pe bordul submarinului, în mană cu cuţitul, pe care tocmai îl ascunse.

George întoarse capul şi văzu moartea apropiindu-se sub chipul acelui monstru marin. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul, nu scoase nici un ţipăt, cum ar fi făcut oricare altul în locul lui.

Se ridică repede niţel deasupra apei, îşi aruncă ochii la rechin, apoi, cu o smucitură puternică sări într-o parte.

Rechinul se întorsese tocmai pe spate ca să-şi apuce cu dinţii lui grozavi, cari se află în partea de dedesubt a capului, prada, dar aceasta dispăruse. În clipe următoare văzu un trup voinic înaintând spre el.

Gura enormă a monstrului se deschise clămpănind să apuce prada, dar Petre era un adversar primejdios. Cu o mişcare lină îşi aplecă partea de sus a trupului într-o parte, apoi mâna lui puternică în care ţinea cuţitul se lăsă în jos şi tăişul spintecă pântecele rechinului.

Un zbucium de câteva secunde, pe urmă o dungă roşie şi îngustă în lungul trupului enorm al monstrului, arata desluşit urma pe care o lăsase cuţitul lui Petre în pântecele alb al rechinului.

De abia apucă Petre să se îndepărteze niţel şi se nuzi o bubuitură de tun de pe submarin: bomba slobozită de Brike, sfâşia în bucăţi trupul în agonie al monstrului.

— Bravo Brike! strigă Petre râzând. Iar o lovitură cum numai tu te pricepi să dai. Nu prea era nevoie de ea, dar eu tot îţi mulţumesc. Nu e vorbă, s-ar fi putut să dau eu greş şi atunci bomba ta ar fi venit la vreme.

— Nu credeam că o să-l ajungi atât de repede, se scuză bătrânul artilerist. Tare mă mir eu însă de un lucru, Petre. Cum dracu a ajuns rechinul aici? Domnule George, eu o să-ţi spui dumitale ceva. Nu sunt superstiţios şi nu cred în fleacuri, dar de ce s-a repezit dihania mai întâi la dumneata? Parc-aş zice că e tot mâna Iui răposatul Seels Ia mijloc.

În vreme ce vorbea bătrânul, George se căţărase împreună cu Petre, pe puntea submarinului. Privi în juru-i şi se cutremură văzând bucăţile de carne sângerândă ale

rechinului, pierind în adâncul limpede al apei. Strânse călduros mâinile celor doi prieteni credincioşi ai săi, pe urmă zise râzând:

— Tot superstiţios, Jan? Ce are a face răposatul casier cu rechinul?

— Nu sunt superstiţios, domnule George, se apară artileristul, dar vezi că Seels spune în testamentul lui că vei mai avea de trecut prin multe primejdii. Acu, o fi, n-o fi, eu parcă tot aş zice că spiritul lui Seels pluteşte mereu în jurul dumitale.

George cobori îngândurat în barca mică de aluminium de lângă submarin. Petre coborî şi el, dar strigă peste umăr artileristului:

— Ia nu te tot lăuda, mă, că nu eşti superstiţios. Parcă noi nu ştim că tu şi cu timonierul credeţi în toate prostiile!

— Lasă că de câte ori am spus eu ceva, aşa a fost.. mormăi bătrânul şi se apuca să robotească iar la tunul Iui.

Când barca ajunse la pontonul de bambus, Farrow îşi strânse emoţionat copilul la piept, apoi întinse mâna lui Petre ca să-i mulţumească.

— Dragul tatii, prin mare primejdie ai trecut. Sunt de părere să punem un grilaj mobil la tunel ca să ferim golful de astfel de mosafiri neplăcuţi. Şi-acum, George, îmbracă-te, trebuie să facem o probă de scufundare cu submarinul.

Tânărul se supuse imediat poruncii tatălui său. Găsea vrednic de admirat faptul că aceşti bărbaţi viteji şi serioşi îşi manifestau în atât de puţine cuvinte impresiile lor, chiar când era vorba de împrejurări grave şi serioase. Luă hotărârea să fie şi el ca ei.

. . . . . .

A treia zi minunatul submarin ieşi din golful care împrejmuia insula şi porni în larg. George se deprinsese repede cu lucrul din submarin în cursul călătoriei sale sub apă. Stătea Ia fereastra cu geamul foarte gros al cabinei de comandă. Un mic proiector lumina apa şi tânărul admira dibăcia cu care tatăl său îndruma vasul prin tunelul lung şi îngust tăiat de capriciul naturii în zidul de mărgean. În curând ieşiră iar la suprafaţă şi văzură soarele strălucind în toată splendoarea lui. Lăsaseră în urmă stâncile bătute de valuri în mijlocul cărora se afla tăinuită „Insula Odihnei".

Marea era foarte puţin agitată şi căpitanul dădu ordin sa se deschidă ferestruica, după ce avu mai întâi grijă să se uite prin periscop dacă nu se zăreşte vreun vapor.

Şi, cum înaintau încet către nord-vest, îndreptându-se spre insulele Torres, îngădui marinarilor, cari erau de

serviciu, să iasă pe punte. Se aşezară cu toţii în preajma parapetului să se pârjolească la soare. Jan Brike, nelipsit de lângă tunul lui drag, povestea ceva cu glas scăzut camarazilor săi cari îl ascultau cu luare-aminte.

Căpitanul, care stătea mai departe cu George şi doctorul, arătă zâmbind spre ei şi zise:

— Să ştii că tunarul nostru îndrugă iar de-ale lui. Lipseşte numai timonierul ca să avem la un loc, pe cei mai înflăcăraţi adepţi ai superstiţiilor din lumea marinărească. După cum văd cu, ăştia doi o să mi-i zăpăcească de tot şi pe-ceilalţi. Bănuiesc că în clipa aceasta cheamă spiritul bătrânului casier.

Cu chipul misterios şi cu gesturi tainice artileristul trebuie să fi povestit ceva într-adevăr deosebit, căci unii din marinari îşi făcură intr-ascuns cruce.

— Hm, o să-i spun Iui Brike vreo două cuvinte ca să se cuminţească, zise cam înciudat Farrow. O fi crezând el în spirite — treaba lui! Aş vrea însă să le dea pace celorlalţi cu astfel de prostii.

Făcu un semn artileristului să se apropie şi acesta veni cam în silă. Bănuia probabil ce-l aşteaptă.

— Brike, începu foarte serios căpitanul, recunosc că eşti unul din cei mai destoinici şi vechi marinari pe cari îi am, dar te-aş ruga să încetezi cu prostiile. Nu vezi că-mi zăpăceşti oamenii şi-i bagi în sperieţi? Parcă înainte când porneam Ia drum, deşi ştiai că ne aşteaptă destule primejdii, erai mai liniştit. Ce e acum cu dumneata?

— Păi... testamentul casierului e de vină, răspunse bătrânul, cam ruşinat. Şi-apoi... e vorba de domnul George al nostru! Vedeţi d-voastră... moartea lui Seels n-a fost ca la toată lumea — aţi spus-o şi d-voastră. Simt că spiritul lui e cu noi. Eu tare mă tern că o s-avem de furcă în călătoria asta a noastră, domnule căpitan. Ce-am pătimit noi până acum, n-a fost nimic pe lângă ce ne aşteaptă. Şi-apoi am visat ceva foarte ciudat azi noapte. Se face?... Las-că nu mai spun, numai l-aş ruga pe domnul George al nostru să se ferească de....

— Ce tot spui, Brike! îi tăia vorba căpitanul, necăjit. Te ştiu om cu scaun la cap şi cumpănit la vorbă; se poate să îndrugi astfel de prostii? Te-aş ruga însă ca de-acum încolo să-ţi păstrezi bănuielile pentru dumneata şi să nu împuiezi capul oamenilor cu ele — m-ai înţeles?

— Domnule căpitan, camarazii sunt încredinţaţi că domnul George o să scape cu bine din toate primejdiile şi noi toţi dimpreună cu el, dar nu strică să ştie că nu e de

glumă ce facem noi acum şi mie nu mi-o scoate nimeni din cap că spiritul bătrânului Seels ne însoţeşte la drum.

Căpitanul nu-şi putu stăpâni râsul.

— Ei şl? Lasă-l să vie, ce te supăra pe dumitale? Şi acum, du-te la tunul dumitale, că o să stopăm fiindcă e amiază şi trebuie să stăm la masă. Marea s-a potolit; nu adie nici o boare de vânt, aşa că o să mâncăm în linişte. Dar ce e, ce stai aşa îngândurat, moşule?

— Păi... să vedeţi d-voastră. Aici suflă întotdeauna vântul, răspunse bătrânul scărpinându-se în barbă. Eu nu v-aş sfătui să stopaţi. O fi iar vreun vicleşug de-al lui Seels.

— Acum chiar că te-ai întrecut cu gluma! strigă Farrow înfuriat. Cum îţi vine, omule, să spui o gugumănie ca asta? Hai, cară-te la tunul dumitale şi lasă-ne în pace. Băieţi, stop şi la masă!

— Nici nu-ţi vine să crezi, doctore, zise apoi căpitanul după ce văzu pe bătrân îndreptându-se spre pupă. Auzi d-ta! Mai bine ar visa unde se află insula aceea a „diavolului", dacă, bine-nţeles, va fi existând o astfel de insulă. Prost lucru că nu putem descurca ce e desenat pe harta rămasă de la casier.

— Eu mi-am dat toată osteneala, am încercat şi la lumânare şi cu preparate chimice să văd dacă nu iese vreun semn ceva Ia iveală, dar n-am văzut nimic. Să sperăm că vom găsi totuşi insula despre care ne-a spun Petre că a văzut-o acum 20 de ani, răspunse doctorul Bertram clătinând capul cu neîncredere.

— Ar fi singura posibilitate să descoperim pe acest „Satan" indicat de Seels. Să mai cercetăm o dată harta după masă, poate tot vom descoperi ceva.

Mâncară în grabă, apoi George se duse jos în cabina comandantului să aducă scrisoarea lui Seels, în dosul căreia era desenată harta aceea misterioasă. O întinse pe genunchi şi se aplecară toţi trei ca s-o studieze mai bine.

Jan Brike îl văzu.

— Aha, iar se uită la scrisoare, mormăi el. Să vedeţi voi, măi băieţi, că bătrânul casier o să aibă el grijă să găsească ei pe „Satan". Şi ce-om mai pătimi noi pe-acolo o să fie o grozăvie — eu atât vă spun. Numai că George al nostru o să biruie toate puterile astea necurate şi o să scape cu ajutorul nostru. Dar ce-o fi de nu adie de fel vântul? Ştiţi şi voi că prin meleagurile astea suflă întotdeauna vântul cu turbare. Nu e lucru curat la mijloc...

— Bine zici, făcu unul din marinari, pentru întâia oară trec pe-aici fără să dau de furtună.

— Păi eu ce vă spun? şopti cu glas misterios bătrânul. Să ştiţi ca spiritul lui Seels e prin apropiere. Pune el ceva la cale, o să vedeţi voi băieţi, să fim pregătiţi că o să se întâmple lucru mare. Na! văzurăţi? Asta a fost casierul.

Cu ochii holbaţi de groază, marinarii simţiră stârnindu-se deodată o răbufneală de vânt, care smulse din mâinile lui George scrisoarea pe care o ridicase sus de tot ca s-o privească în zare. Tânărul scoase un ţipăt de spahiu şi se uită după hârtia care căzu în mare nu departe de submarin. Vântul se potolise dintr-o dată ca prin minune. Fără să stea pe gânduri, George se repezi peste parapet şi sări în apă.

Brike alerga la tun, căci se temea să nu vadă răsărind pe neaşteptate vreun monstru din adânc ca să-l înghită pe băiat.

Dar acesta puse mâna pe scrisoare şi se întoarse înot la submarin, apoi dintr-o săritură fu pe punte.

— Păcat! zise el cu părere de rău, căpitanului. Nu mai putem face nimic acum cu scrisoarea. S-a udat toată de apă şi s-a mototolit, aşa că insula mult căutată rămâne pierdută pentru totdeauna. Te pomeneşti că are dreptate Brike şi că spiritul lui Seels...

Deodată îşi rupse vorba şi se uită încremenit la hârtie. Zise apoi cu glas sugrumat de emoţie:

— Tată. Brike ştie ce spune, trebuie să existe ceva pe care mintea noastră nu o poate cuprinde. De unde se stârni aşa deodată răbufneala aceea de vânt şi să-mi smulgă din mână hârtia când eu o ţineam strâns cu amândouă mâinile? Şi ce m-a făcut s-o mototolesc în palmă când am scos-o din apă? Uite cum sau desluşit acum liniile acelea încurcate. Se vede lămurit insula, poziţia ei şi chipul Iui „Satan"

— Aşa e, striga Farrow înmărmurit, uitându-se la hartă. Parcă-mi vine şi mie să cred în lucruri supranaturale. Şi-acum ştiu şi unde se afla insula, peste două zile vom putea acolo.

— Vedeţi, domnule căpitan, că spiritul Iui Seels călătoreşte cu noi, făcu Brike apropiindu-se de el. Dar nu e duşman lui George al nostru fiindcă i-a arătat unde se află insula lui Satan. Numai ca n-ar fi rău să se ferească de nişte pământ galben care fierbe din pământ şi...

— Bine, bine, am înţeles, îi curmă căpitanul vorba.

— Şi-acum spre insula Iui Satan! Nu mă mai tem de nimic, strigă George cu înflăcărare.

— Maşina înainte! Cu toată viteza spre nord-vest! se auzi apoi comanda căpitanului.

Şi minunatul submarin porni, lăsând dâre lungi de spumă în urmă-i, spre mult căutata insulă a lui Satan.

Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ